Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2178 | 4 PAGINI — 20 BANI | Vineri 4 mai 1956

PE OGOARELE COLECTIVIȘTILOR

Colectiviștii din satul Mohreanu, raionul Filimon Sîrbu însămînțează în acest an porumb în cuiburi așezate în pătrat, cu ajutorul mașinii sovietice S.K.G.6.

In clișeu: pe urma semănătorii trasă de tractorul lui Vasile Iarca, inginerul Dumitru Moraru de la S.M.T.-Rușețu, împreună cu Radu Boscornea, brigadierul gospodăriei agricole colective, cercetează calitatea lucrării.

Foto: E. CSIKOȘ

MAI VOINICI DECÎT cea mai puternică mașină

„...In dimineața de 1 Mai fabrica era împînzită de agenții Siguranței. Ochii lor scormonitori încercau să ne pătrundă gîndurile. Deși fuseseră arestați mulți „periculoși", comandamentul militar al uzinei dublase numărul sentinelelor. In ciuda măsurilor represive, în ciuda răcnetelor disperate ale inginerului „Celofibră" — omul patronilor — ritmul muncii se menținea scăzut. Fiecare lucram încet, în plus una cîte una mașinile se defectau. Ici, colo, răsăreau pe o tablă, pe un zid dosnic, cuvinte care ne îmbărbătau inimile: „Trăiască 1 Mai", „Jos fascismul", „Trăiască P.C.R."...

Membrii brigăzii de tineret condusă de Popa Niculae, sorb cu nesaț vorbele comunistului Olteanu Constantin.

Firul amintirilor se deapănă în imagini brodate pe vremea cînd uzina „Boleslaw Bierut" era proprietatea capitaliștilor.

Șuieratul sirenei anunță răgușit începerea zilei de muncă. Cu vădită părere de rău tinerii se despart de bătrînul lucrător...

★

Mașina de tras țevi și bare funcționează cu viteză redusă. Deseori ancora cărucului pocnind înfundat sare de pe zalele angrenajului. Oțelul țevii refuză îndîrjit să treacă prin orificiul filierii. Zadarnică opunere. Utemiștii Ghilea Constantin și Pufu Aristică fixează mai zdravăn materialul în bacuri, îl ung din belșug, apoi ancorează din nou cărucul de lanțul angrenajului.

Oțelul continuă să scrîșnească, însă înfrînt de voința oamenilor alunecă domol prin filieră și, peste cîteva secunde, țeava iese din mașină.

Fețele tinerilor trefilatori păstrează încă vestigiile copilăriei. Dar precizia mișcărilor dovedește o adevărată maturitate profesională. Totul se desfășoară armonios. Nici un gest, nici o secundă nu este irosită fără rost.

Intrebîndu-i cum reușesc să depășească zilnic norma în medie cu 65 la sută, îmi spun:

— Ținînd seama de rezistența materialelor, adoptăm cea mai optimă viteză de tragere. De un real folos în lichidarea timpilor morți este buna organizare a locului de muncă. In fiecare dimineață ne aranjăm sculele la îndemînă, ne îngrijim să avem ulei proaspăt, orînduim materialul înainte și după ce-l scoatem din mașină. Lîngă ciocanul „Ajax", Popa Niculae, responsabilul brigăzii, pare mărunt și firav. Sub loviturile sacadate ale ciocanului, bara de metal se alungește și se subțiază după dorința tînărului fierar.

Rînd pe rînd, barele trec de la ciocan sub valțurile mașinii de făcut vîrfuri, apoi sub încleștarea tremurătoare a mașinii cu vibrație, toate mînuite de același om.

In răgazul pauzei de prînz, Popa Niculae îmi destăinuie cum a făcut cunoștință cu uriașul său prieten „Ajax"...

In iarna anului trecut a introdus prima bară pe nicovala ciocanului. Lovitura năvalnică a pumnului de oțel surprinzînd materialul în poziție greșită, i l-a smuls din mîna-i nesigură. Noul lucrător căuta să fie calm. Recapitulă mișcările, potrivi bara așa cum îi arătase „nea Moise", însă lovitura fulgerată prea de vreme, strivi îngrozitor materialul.

— Ai început-o bine. Nu te pripi și ține bara perfect lipită de nicovală. Fii atent, reglează puterea loviturii după grosimea materialului — îl sfătuia comunistul Moise Crișan.

Degeaba! Fiorul neîncrederii cutremura ființa proaspătului absolvent al școlii profesionale. Metalul deformat la voia întîmplării îl întrista. Animația din hală și vuietul laminoarelor îl amețeau. Avea impresia că privirile tovarășilor îl mustrau: „Mult material vrei să strici? De ce-ai făcut școala profesională?" Minutele treceau anevoios.

In acea zi a părăsit ultimul hala. Mergea încet, cu bărbia aplecată către piept. Il dureau mădularele, dar mai presus de orice desnădejdea îi epuiza puterile. O rază de speranță îi înflăcăra anemic curajul: se va califica în altă meserie. I-a fost dragă meseria de fierar, acum constata cu amărăciune că mușchii îi sînt prea slabi.

Cineva, apucîndu-l de braț, i-a întrerupt firul gîndului, șoptindu-i:

— Ți s-au înecat corăbiile, sau ai dat de greu? La școală de, nu v-am arătat ce pot. Aici se schimbă socoteala. Astăzi m-a bătut nea Moise pe spate și mi-a zis: „Bravo, dacă o ții așa, în două-trei săptămîni ajungi fruntașul fabricii".

Popa Niculae nu i-a luat în seamă sporovăiala. Pe ăsta îl știa fală goală, traistă ușoară. Totuși, vorbele lăudărosului îi treziră o întrebare: „Oare tot așa sînt și eu? Ce va spune nea Iosif cînd va afla că vreau o meserie mai ușoară?" Gerul smălțuise cu polei caldarîmul străzii. Deși frigul îi biciuia aspru fața, îi era foarte cald. Pentru a se răcori, își descheiă nasturii paltonului, întîmplător, degetele sale simțiră, prin stofa tunicii, coperțile unui carnet...

Se revăzu într-o noapte ploioasă din toamna lui 1952. Era tîrziu. Fugea într-un suflet pe strada lăturalnică unde locuia. Năvălind pe ușa casei, în loc de bună seara, strigă:

— Sînt utemist!

Auzind vestea, fața trasă de boală a tatălui său s-a destins de fericire.

— Poartă cu cinste carnetul roșu și niciodată să nu înșeli încrederea pe care ți-au dat-o tovarășii tăi — murmură el și-și îmbrățișă fiul.

Amintirea dispăru învăluită de ceața anilor. Popa Niculae își ridică privirea din pămînt. „Nici tata, fie-i țărîna ușoară, nu era voinic și... a fost un bun laminorist". Inciudat pe slăbiciunea sa, ținea pumnii strînși și repeta; „Trebuie să înving! Trebuie"...

A doua zi a venit la fabrică cu mult înaintea orei de începere a lucrului. A cercetat atent poziția nicovalei și reglarea loviturii ciocanului „Ajax".

Comuniștii Moise Crișan și Olteanu Constantin l-au ajutat să-și însușească meseria, să mînuiască cu pricepere ciocanul, precum și alte trei mașini unelte.

Printre realizările obținute de muncitorii uzinei „Boleslaw Bierut" în cinstea zilei de 1 Mai, se numără și raționalizarea aplicată de Popa Niculae: reducerea la minimul necesar a sprițului — porțiune situată la capătul barei de metal ce se fixează în bacurile mașinii de tras țevi și bare. Raționalizarea aduce la fiecare bară o economie de 400—800 gr. metal, ceea ce raportat la producția secției Tras, înseamnă mii de kilograme.

La fel ca Popa Niculae, Ghilea Constantin, Pufu Aristică și ceilalți membri ai brigăzii depășesc zilnic norma, în medie cu 55 la sută.

Intr-o discuție purtată cu tovarășul Olteanu Constantin mi-am exprimat admirația față de uriașele mașini. Interlocutorul arătîndu-mi cu brațul desfăcut spre tineret, m-a contrazis. „Ei sînt mai voinici decît cea mai puternică mașină. Ei le supun".

PAUL DAN

Două S.M.T.-uri din regiunea Timișoara și-au îndeplinit planul

TIMIȘOARA (de la corespondentul nostru).

Zilele trecute, mecanizatorii de la S.M.T. Neudorf, raionul Lipova, au reușit să-și îndeplinească planul pe întreaga campanie de primăvară, devenind astfel fruntași pe regiune.

Indeplinirea planului înainte de termen este rodul muncii însuflețite a mecanizatorilor și a folosirii întregii capacități de lucru a tractoarelor. De pildă, 32 de tractoriști au lucrat la arat și însămînțat după metoda graficului orar, iar un număr însemnat a folosit cuplaje de mai multe mașini agricole la un tractor.

Fruntași pe stațiune sînt mecanizatorii Constantin Ciovîrnache, care și-a îndeplinit planul campaniei în proporție de 189 la sută, Ion Miclăuș cu 178 la sută și Dumitru Săndulescu cu 156 la sută.

Paralel cu muncile agricole, mecanizatorii de la Neudorf, au desfășurat și o muncă politică susținută în rîndul țăranilor muncitori. Astfel, în comuna Fibiș ei au lămurit țăranii muncitori să facă tarlale pe o suprafață de 150 hectare. Țăranii muncitori din comuna Chesinț, la îndemnul mecanizatorilor, au trecut de la tarla, la întovărășire agricolă. Tot în această comună, ei au mai făcut tarlale pe o suprafață de 210 hectare.

Recent, membrii brigăzii a 4-a au chemat la întrecere pe toți mecanizatorii din stațiune avînd ca principal obiectiv realizarea a 700 hantri pe fiecare tractor, într-un singur schimb.

O altă veste care ne-a sosit din regiunea Timișoara, e că odată cu S.M.T. Neudorf și-a îndeplinit planul campaniei de primăvară și S.M.T. Gottlob din raionul Jimbolia.

Solemnitatea unor decorări

Joi la amiază a avut loc la Prezidiul Marii Adunări Naționale solemnitatea decorării unor academicieni și profesori universitari.

La solemnitate au luat parte tovarășii: dr. Petru Groza, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, A. Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale, acad. prof. Tr. Săvulescu, președintele Academiei R.P.R., dr. Voinea Marinescu, ministrul Sănătății, acad. prof. dr. Șt. Milcu, secretar prim al Academiei R.P.R., prof. dr. I. Țurai, locțiitor al ministrului Sănătății, acad. Eugen Macovschi și alții.

A fost înmînat Ordinul Muncii clasa I-a următorilor academicieni și profesori universitari: acad. Radu Vlădescu, cu prilejul împlinirii a 70 de ani și pentru îndelungată și bogată activitate științifică; acad. Mihail Ralea, cu prilejul împlinirii a 60 de ani și pentru activitatea sa merituoasă pe linie didactică și științifică; acad. Victor Eftimiu, cu prilejul împlinirii a 50 de ani de activitate literară; prof. dr. Ștefan Peterfi, membru corespondent al Academiei R.P.R., cu prilejul împlinirii a 50 de ani și pentru rodnica sa activitate didactică; prof. dr. Dumitru Manolescu, cu prilejul împlinirii a 70 de ani și pentru îndelungata sa activitate didactică și științifică.

După înmînarea înaltelor distincții, tovarășul dr. Petru Groza a felicitat pe cei decorați urîndu-le noi succese în activitatea lor.

Au răspuns acad. Mihail Ralea și prof. dr. Dumitru Manolescu. (Agerpres).

Corespondentul voluntar în campania agricolă

La sfatul popular comunal... In biroul referentului agricol era sfadă mare. Tinerii Pavel Filimon și Anton Păvălușcă nu se puteau înțelege care dintre ei a cîștigat întrecerea în bătălia însămînțărilor. Și fiecare încerca să-i dovedească referentului agricol că dreptatea este de partea lui.

— Eu am terminat primul însămînțările — spunea Anton Păvălușcă.

— Ba eu — sărea Pavel Filimon.

— De ce vă certați? — i-a luat la rost referentul. Amîndoi sînteți fruntași în întrecere. Uite, șefii de tarla spun că amîndoi ați terminat în același timp însămînțările..."

Iată un fapt obișnuit, așa cum se întîmplă multe acum, în timpul muncilor agricole de primăvară, în satele patriei noastre. Este un fapt de fiecare zi, care dovedește însă munca avîntată a tinerilor din comuna Lespezi, raionul Pașcani, pentru desfășurarea în bune condițiuni a însămînțărilor, participarea lor activă la lupta pentru asigurarea unor recolte sporite la hectar. Faptul acesta obișnuit — și totuși deosebit în viața satului — n-a „scăpat" ochilor corespondentului voluntar Petru Pepelea. El a scris ziarului nostru cum se desfășoară în comună întrecerea patriotică în bătălia însămînțărilor, despre fruntașii întrecerii.

Zi de zi numeroși corespondenți voluntari scriu ziarelor despre munca însuflețită la însămînțări, a tinerilor mecanizatori, colectiviști, întovărășiți și țărani muncitori, despre strădania lor perseverentă de a face ogoarele să rodească tot mai bogat. Asemenea scrisori dovedesc cu prisosință că corespondenții voluntari urmăresc cu atenție cum se desfășoară diferitele etape ale campaniilor agricole, cum participă tinerii țărani muncitori la reușita lor și popularizează pilda vrednică de urmat a celor fruntași. Tovarășul Silviu Truți, de pildă, ne-a vestit, cu cîtva timp în urmă, victoria cîștigată de țăranii muncitori din sat (Cerna, raionul Gătaia) pe frontul campaniei: terminarea însămînțărilor la aproape toate culturile. Ca și în alte părți, utemiștii — ca Toma Truți, Ion Brizu și alții — au fost printre cei fruntași în muncă. Tovarășul Gheorghe Rusu a scris ziarului despre sprijinul pe care tinerii mecanizatori din brigada pe care o conduce (brigada a VII-a de la S.M.T. Surduc, raionul Jibou) l-au dat colectiviștilor din Treznea și țăranilor muncitori întovărășiți din Agrij Răstolțu-Deșert și Buciumi pentru a executa însămînțările în timpul optim. Arătînd cum este organizată munca în brigadă, el populariza realizările și metodele de muncă ale tractoriștilor fruntași Nicolae Goia și Gherasim Chereches și critica pe tractoriștii codași, care trag brigada înapoi, nerealizîndu-și norma zilnică.

Pe ogoarele gospodăriei agricole de stat din Variaș, raionul Sînnicolau Mare, se desfășoară larg întrecerea socialistă între mecanizatori pentru cucerirea titlului de „cel mai bun tractorist" și „cea mai bună brigadă". Tovarășul Aron Rosici, care ne-a scris despre aceasta, arată că roadele întrecerii sînt frumoase. Tinerii mecanizatori din brigada a VIII-a au realizat zilnic cîte două norme la însămînțări, iar tractoriștii Ștefan Pîrvuleț, Ion Gabrian și alții au însămînțat cîte 20—26 hectare în fiecare zi.

Orice campanie agricolă, în desfășurarea ei, pune în fața corespondenților voluntari numeroase probleme și aspecte, nenumărate fapte. Corespondentul trebuie să se găsească zi de zi în mijlocul acestor fapte, să le cunoască temeinic. Aceasta îl ajută să aleagă din noianul de evenimente și fapte pe cele mai importante, mai semnificative, dîndu-i astfel posibilitatea să trimită ziarului corespondențe interesante și cuprinzătoare.

Muncile agricole trebuie executate în timpul optim. Ele nu așteaptă pe nimeni. Ele cer oamenilor muncii de pe ogoare să se grăbească, să folosească din plin timpul bun de lucru, toate forțele. Același lucru se pretinde și de la corespondentul voluntar. El trebuie să fie operativ în redactarea corespondențelor și trimiterea lor către ziar. Faptele strînse azi de pe teren trebuiesc scrise azi. Mîine se vor ivi alte fapte noi, mai interesante poate, care le vor depăși pe cele de azi, le vor face să-și piardă actualitatea și valoarea.

La redactarea oricărei știri pe care dorește s-o trimită ziarului, corespondentul voluntar trebuie să țină seama de conținutul acestei știri, de scopul ce-și propune să realizeze cu ajutorul ei — să popularizeze o acțiune importantă sau (semnalînd unele lipsuri) să contribuie la lichidarea unei situații anormale existente într-un anumit domeniu de activitate. Corespondentul voluntar nu trebuie să fie numai un informator al ziarului, ci trebuie să devină un agitator și propagandist al agrotehnicii înaintate, al experienței fruntașilor recoltelor bogate. Nu va fi de prea mare folos o corespondență care va arăta doar că tinerii dintr-o comună oarecare sînt fruntași în muncile agricole, dacă nu va arăta și cum muncesc acei tineri, ce metode agrotehnice folosesc, cum aplică ei experiența fruntașilor recoltelor bogate. De asemenea, o corespondență care va vorbi despre munca tinerilor mecanizatori nu va avea prea mare valoare dacă nu va cuprinde nimic despre preocuparea lor pentru folosirea întregii capacități de lucru a tractoarelor, de a aplica metoda graficului orar la lucrări, de a folosi cuplaje de mai multe mașini agricole la un tractor etc.

Fără îndoială că nu peste tot muncile agricole se desfășoară la fel de intens. In unele locuri ritmul lucrărilor este încet, sînt rămase în urmă. Este de datoria corespondentului voluntar să scrie ziarului despre starea de lucruri existentă, cercetînd cu atenție faptele, descoperind adevăratele cauze și criticînd cu asprime pe cei care se fac vinovați de încetineala executării lucrărilor. In felul acesta el își aduce contribuția la lichidarea acestei situații, arătînd organelor locale lipsurile ce stingheresc activitatea lor și îndemnîndu-le să folosească toate posibilitățile în scopul grăbirii ritmului lucrărilor.

Prin scrisorile lor, tinerii corespondenți voluntari contribuie la îmbunătățirea muncii organizațiilor U.T.M. în campaniile agricole, la mobilizarea masei largi a tineretului în executarea muncilor agricole în condiții agrotehnice optime. Tocmai de aceea organizațiilor U.T.M. le revine sarcina să se ocupe temeinic de îndrumarea și creșterea corespondenților voluntari. Ele trebuie să-i ajute să se orienteze în mulțimea faptelor întîlnite, să desprindă din ele pe cele mai interesante, să le redacteze cît mai cuprinzător. Organizațiile U.T.M. sînt datoare să îndrume cu toată grija întreaga activitate a corespondenților voluntari, făcînd din ei adevărați comandanți ai opiniei publice proletare.

„Scînteia tineretului"

Blocuri de beton în construcții

Ministerul Industriei Materialelor de Construcții a organizat anul acesta producția de masă a blocurilor mici de beton care înlocuiesc cărămida la o largă categorie de clădiri. Un asemenea bloc, de mărime egală cu cea de 8 cărămizi luate la un loc, este mai ușor decît acestea și izolează bine construcția din punct de vedere termic. Executarea zidăriei din bolcuri mici de beton contribuie la creșterea productivității muncii și la reducerea prețului de cost al construcțiilor.

Pînă în prezent, la 16 din cele 27 fabrici de cărămizi din cadrul Direcției generale a industriei ceramice au fost amenajate secții în care se confecționează blocuri mici de beton. Noile secții amenajate în cadrul întreprinderilor au fost dotate cu mase vibrante tip RL-2 cu o capacitate de peste 1.000 blocuri pe zi. Cele mai bune rezultate la executarea înlocuitorilor de cărămidă le-au obținut pînă acum fabricile „1 Mai"-Bucov și „Ceramica"-București.

(Agerpres)

La fabrica de azbociment

In apropierea fabricii de ciment din Bicaz se înalță o nouă construcție: cea mai mare fabrică de azbociment din țară. Proiectul tehnic, precum și întregul utilaj modern cu care este înzestrată noua întreprindere sînt primite din Uniunea Sovietică. In prezent clădirea fabricii se află în stadiu de finisare deși lucrările de construcție au început abia anul trecut.

Fabrica de azbociment de la Bicaz va avea 2 linii tehnologice — una de plăci ondulate și alta de tuburi din azbociment. Plăcile din azbociment produse aici vor fi utilizate la acoperirea clădirilor industriale și de locuit, înlocuindu-se plăcile de prefabricate din beton și țigle, iar tuburile din azbociment vor fi folosite pentru conducte de petrol, apă și de canalizare, înlocuind cu succes pe cele din fontă. Produsele din azbociment au o mare rezistență, sînt bune izolatoare de căldură și electricitate și se realizează la un preț redus. Constructorii și montorii fabricii sînt hotărîți să dea în producție cele două linii tehnologice la începutul trimestrului III al acestui an.

Tineri și tinere din Capitală!

Ziarul „Scînteia tineretului" și Comitetul orășenesc U.T.M. București vă invită la CONSFĂTUIREA CU CITITORII ȘI CORESPONDENȚII VOLUNTARI.

Consfătuirea va avea loc astăzi, 4 mai 1956, la orele 17, în sala clubului Atelierelor Auto-C.F.R. din B-dul I. V. Stalin, nr. 16 (lîngă Piața Victoriei).

TINERII COFETARI

Puțini sînt acei cărora să nu le placă dulciurile. In fața vitrinelor îmbietoare ale cofetăriilor, încărcate cu tot felul de prăjituri, care de care mai apetisante, se opresc și cei tineri, și cei bătrîni. O prăjitură cu aromă plăcută nu te poate lăsa indiferent...

★

La centrul nr. 2 producție al cooperativei meșteșugărești „Unirea cofetarilor", și anume în secția preparație, lucrează o brigadă utemistă de calitate. Aci se prepară și se coace aluatul care în secția alăturată este tăiat, ornamentat și transformat în prăjituri așa cum le vedeți în orice cofetărie.

De felul cum brigada de utemiști a lui Ștefan Dragomir lucrează, depinde în mare măsură lucrul celorlalte secții. Și nu s-ar putea plînge nimeni de faptul că tinerii din această secție nu-și fac datoria. In loc de 10 măsuri cît au planificat zilnic, de multe ori ei dau dublu. Munca brigăzii este divizată cu grijă, astfel încît fiecare lucrează din plin de-a lungul orelor de producție. Elena Mandache sparge ouăle și separă albușul de gălbenuș, Ion Popescu instalează cele două vase la o mașină care bate de o parte albușul și de alta gălbenușul cu zahărul. După aceea tot el adaugă acestei compoziții făină. Aluatul este pus apoi în forme și tovarășul Ștefan Dragomir se îngrijește să le coacă, nici mai mult, dar nici mai puțin de 45 de minute.

E interesant de privit cum blatul (așa se numește partea de aluat a tuturor prăjiturilor) se transformă. Mai întîi este tăiat în bucăți de mărimea unor prăjituri. Apoi li se face un înveliș de ciocolată sau de fondant și la urmă li se face garnitura cu ajutorul unei pungi cu niște dințișori la capăt. Garnitura este cea care dă prăjiturilor aspectul atrăgător.

Să ne ierte cititorii dacă cu această ocazie le-am servit un fel de rețetă de prăjituri. Nu puteam trece însă așa de ușor peste munca acestei brigăzi de tineri. Cele 10.000 prăjituri care ies zilnic de aici, plecînd spre toate unitățile din Capitală ale cooperativei, sînt în bună parte rodul muncii tinerilor din brigada lui Dragomir.

Dar cine sînt acești tineri? Doi dintre ei, Ion Popescu și Ștefan Dragomir, sînt fruntași pe țară în ramura cofetăriei — primul de anul trecut, iar al doilea de curînd, numai de două luni. Ei sînt firește, oamenii de bază ai secției, dar prețios e și aportul pe care cei noi în ale meseriei, Elena Mandache și Vasile Brezanic, îl aduc brigăzii.

Tinerii din brigada lui Ștefan Dragomir lucrează în secția preparație, dar aceasta nu-i impiedică să știe să ornamenteze cu multă pricepere prăjiturile așa cum pot fi văzuți și în fotografia noastră.

Acest centru produce vreo 10 sortimente de prăjituri, care de care mai gustoase: amandine, caraiman, doina, violete etc.

Este lesne de înțeles că în bună măsură la renumele cooperativei a contribuit și brigada de tineret a lui Ștefan Dragomir.

★

Fiecare din cele 10.000 de prăjituri ce ies zilnic pe poarta acestui centru își are destinația ei Fie că ajunge în mîna unui copil, căruia mai întîi i-a făcut „ochi dulci" prin geamul vitrinei, fie că servește drept pretext de popas pentru doi tineri porniți la plimbare, prăjitura este bine venită.

Iată de ce tinerii cofetari merită admirația noastră pentru priceperea lor.

R. ȘERBAN

Fapte tinerești: FOCUL A FOST BIRUIT

Era ora prînzului. Magazinele din Oțelu Roșu se închideau, cetățenii se grăbeau spre cantine ori spre casă, iar o sirenă cocoțată pe vîrful unui coș al uzinei suna sfîșietor. Peste Oțelu Roșu se lăsase tihna celor cîteva ore de după prînz.

Utemistul Mihai Olaru, vînzător la un magazin O.C.L. Produse Industriale din oraș, plecase după închidere, ca și ceilalți vînzători, acasă. Dar curînd după închiderea magazinului burlanul sobei încinse a căzut pe neașteptate. Pe loc, flăcările au cuprins podeaua. Cetățenii de pe stradă au zărit fum ieșind din magazin. Cineva l-a anunțat pe Olaru, care tăifăsuia cu prietenul său Ion Munteanu, un alt utemist.

Olaru nu și-a pierdut cumpătul. A luat un topor și a fugit, împreună cu prietenul său, la magazin. A spart repede ușa de fier cu toporul. Cei doi utemiști au pătruns în magazin. La secția încălțăminte era un fum gros și un miros înăbușitor de cauciuc ars. Nu se vedea nimic. Limbi mari de flăcări izbucneau din podeaua ce ardea. Olaru ar fi vrut să treacă înainte, să ajungă la stingătorul agățat în locul știut. Dar din cauza fumului, care-l înăbușea, nu putea înainta. A privit în jurul lui și a văzut cum urcă pe rafturi limbile de foc. „Se prăpădește avutul poporului" O clipă au durat toate acestea, fiindcă Olaru și-a zis: „Fie ce-o fi, trebuie să trec!" S-a lăsat cu repeziciune pe burtă și a început să se tîrască prin brîul de foc de pe podea. Nu se mai gîndea că-i iau foc hainele. Avea o singură țintă: stingătorul. A ajuns. Tot tîrîș pe burtă s-a înapoiat cu el la secția încălțăminte.

Intre timp, prietenul său arunca încălțămintea de pe raftul care ardea. Nimeni nu poate spune cum de a reușit să se urce.

Stînd pe burtă, Olaru localiza focul cu stingătorul. Focul îi pîrlea mîna, dar Olaru nu dădea drumul stingătorului. Işi mușca buzele de durere, ochii îi lăcrămau, dar el stătea la datorie.

Mult timp vor vorbi utemiștii de la O.C.L. din Oțelu Roșu despre fapta secretarului organizației lor de bază, Mihai Olaru, care le-a dat un minunat exemplu de felul cum trebuie apărat bunul obștesc.

Focul a fost biruit!

Spiritul de sacrificiu a doi utemiști, rapiditatea cu care ei au acționat într-o asemenea situație au salvat mărfuri în valoare de 2.000.000 lei.

S. IONESCU

Note de reporter

In primăverile viitoare vor înflori noi pomi

Saschiz — o așezare la 20—30 kilometri departe de Sighișoara. Aflîndu-te undeva, în înălțimi, pe bună dreptate crezi că ai de a face cu un remarcabil tablou, în care mîna artistului a știut cum nu se poate mai iscusit să te transporte într-o lume, într-un cadru pe care de aproape, ori din mijlocul său, nu poți cu nici un chip să-l observi așa de bine. Nimic nu i-a scăpat artistului acela de a cărui desăvîrșire nu-i cu putință să te apropii — natura. Ajuns în Saschiz, nu am pășit pragul internatului școlii elementare în care elevii și elevele abia s-au sculat. Am trecut pe lîngă biblioteca sătească, am ocolit sfatul popular și, pe cărăruia aceea îngustă ca un fir negru de lînă, am urcat printre meri și peri. La capătul ei, am descoperit un loc în formă de movilă, cu mușuroaie la distanțe egale unul de altul. Mai sus — cetatea, ale cărei ziduri sprijină cerul de cîteva sute de ani. In vale, la poalele movilei — o ceată de tineri gălăgioși, cu mînecile suflecate, cu hîrlețe și alte unelte în mîini. In drum către ceata lor gălăgioasă, văd că mușuroaiele nu sînt altceva, decît rezultatul unor gropi. Primul căruia îi dau binețe este Augustin Grozea, un tînăr nu prea înalt, ale cărui vorbe îndeamnă la sfat. Procedez ca atare. Zăbovesc mai mult timp sub florile unui cais. La urmă, mărturisesc, nu mică mi-i satisfacția stîrnită de recitirea notelor. Movila aceasta, spun bătrînii, a fost și ea populată de arbori. Dar nu se știe cînd și din ce motive a devenit așa cum este ea acum, poate cea mai puțin pitorească din suratele-i ce împrejmuie, ca un zid de apărare, satul. Nu stă frumos Acesta e un motiv deci, pentru care utemiștii sădesc pui de meri. Un alt motiv, cel mai important se pare, e că pomii fructiferi sînt un izvor bogat de venituri, pămîntul priindu-le foarte mult pe aici. Nu mai departe decît gospodăria lor colectivă; ea are vreo 1.500 de pomi pe rod (meri, peri, pruni). In anul trecut, an nu tocmai bogat în fructe, fiecărui colectivist i s-au cuvenit totuși, cîte trei kilograme de mere pe fiecare zi-muncă. Iar înainte de sărbători, s-a mai primit pentru fiecare zi-muncă și cîte o cantitate de rachiu. Cît de bucuroși au fost nuntașii lui Gheorghe Drăgușanu, băiatul cela care vine acum cu vreo cîțiva meri pe umăr, cînd au cinstit rachiu din fructele pomilor ce înfrumusețează pămînturile colectivei! Fapt nemaiîntîlnit în istoria colectiviștilor din Saschiz.

Drept e, bucuroși trebuie să fi fost acei nuntași, bucuroși trebuie să fi fost colectiviștii cînd au primit, astă toamnă, sute de kilograme de mere! Dar nu mai puțin bucuroși sînt acum utemiștii aceștia harnici, sub soarele cald de primăvară. Ei au avut de sădit 250 de meri. Au pus aproape 200. Acum însă, s-a văzut că e nevoie de încă vreo 40—50. Grozea a promis că are unde-i găsi, și-i va aduce negreșit...

Aici, pe această movilă, va răsări de acum încolo, un pomăt frumos și bogat. Primăvara va înflori, vara — nu peste mulți ani — se va încărca de rod, iar toamna, fructele vor coborî spre casele colectiviștilor. Iată cum inițiativa și spiritul gospodăresc al oamenilor (în cazul de față al utemiștilor) vin să întregească pitorescul satului, vin să sporească avutul gospodăriei colective și, nu mai puțin adevărat, să îndestuleze însuși traiul lor.

C. SLAVIC

Cronica filmului

Realitatea americană — AȘA CUM ESTE*)

L-ați văzut pe „Joe Smith muncitor american"? Mai țineți minte cît de satisfăcut poza la volanul automobilului său de ultimul tip? Dar vila lui o mai știți? Bucătăria electrică, răcitorul electric, aparatul de radio, pickupul, toate componentele vieții sale lipsite de griji? Dar cadrul de la urmă cînd Joe, soția și copilul rîdeau cu gura pînă la urechi, veseli și fericiți ca într-o ilustrată a unei reclame pentru pastă de dinți? Titlul acestui film american era semnificativ, intenția era străvezie: Joe Smith e muncitor american — Joe Smith trăiește în belșug și fericire — muncitorii americani trăiesc în belșug și fericire. Și titlul unui alt film american ce-a rulat și el vremuri la noi era semnificativ și intenția lui limpede — „Poarta de aur": toate popoarele privesc spre Statele Unite ca spre o poartă de aur a paradisului și democrației, năzuind să ajungă să trăiască după „modul de viață american". Acestea sînt numai două dintre sutele de filme pe care le aruncă Hollywood-ul pe piață în fiecare an și care nu au alt rost decît acela de a pune o perdea de fum în fața adevărului, de a ademeni realitatea americană capitalistă după formula de reclamă primitivă și învechită: „Ca la noi, la nimeni".

Iată acum un alt film american — „Sarea pămîntului". Nu e nevoie mai mult decît de o picătură de turnesol pentru ca tot acidul incolor, complect străveziu dintr-un borcan, lichidul cu aspectul cel mai neutru din lume să-și schimbe culoarea, să devină sîngeriu, înnegurat, parcă prevestind puterea de distrugere care zace în el. Nu e nevoie decît de acest film realizat de cineaști progresiști pentru ca producția hollywoodiană să se dovedească a fi artificială, mincinoasă, dăunătoare, pentru ca mitul despre prosperitatea nețărmurită a americanilor simpli, despre libertatea și egalitatea cetățenilor americani să se destrame, așa cum se destramă o perdea de fum lovită de un vînt proaspăt și puternic.

„Sarea pămîntului" poate fi asemănată cu o mînă ce dezvelește indiscret un colț al decorului făurit cu grijă de propagandiștii capitalismului american, dindărătul căruia s-ar putea arunca o privire asupra adevăratei stări de lucruri din marea țară de peste ocean. Tocmai de aceea filmul „Sarea pămîntului" nu a putut fi realizat la Hollywood ci de către o corporație independentă, de scenaristul Michael Wilson și regizorul Herbert J. Biberman care au fost goniți din „uzina de iluzii" din încîntătoarea Californie, tocmai de aceea filmul acesta nu poate rula pe ecranele americane. De bună seamă că filmul este foarte primejdios, incendiar chiar pentru magnații cinematografiei ca și pentru toți monopoliștii din Statele Unite. La noi el însă nu prezintă asemenea primejdii și tocmai de aceea la noi rulează.

„Sarea pămîntului" ne rezervă o surpriză. Protagonista filmului este o femeie urîtă. Viața grea, necazurile i-au modelat fața, înfățișarea după chipul și asemănarea lor. Dar marea actriță Rosaura Revueltas știe să zîmbească astfel încît acest zîmbet îi luminează toată fața, o întinerește, o înfrumusețează. Pe eroina — mama copiilor o cheamă Esperanza (Speranța). Și iată o idee de bază a filmului: viața oamenilor muncii e grea și plină de amărăciune dar are clipe cînd e minunat de frumoasă ca și zîmbetul mamei, clipe cînd se întrezărește viitorul fericit ce va fi cîștigat prin lupta de zi cu zi, clipe însorite de flacăra speranței. Oricît de ciudat ar părea, asemenea clipe apar din belșug în timpul desfășurării grevei pe care o organizează muncitorii de la o mină de zinc din New-Mexico, deoarece de-abia atunci ei își dau seama de forța lor, de faptul că numai lupta unită poate duce la cucerirea unei vieți cu adevărat frumoase. Și de unde Esperanza se ruga la început să nu mai aibă un copil, la sfîrșit binecuvintează lupta ce le-a adus cuceriri pe care le vor moșteni copiii, dragii copii — sarea pămîntului — chezășia viitorului luminos. Principalul succes al grevei muncitorilor de la Zinc-Town nu a fost aprobarea temporară, cum arată limpede textul, a revendicărilor lor — ci creșterea conștiinței lor de clasă, creșterea încrederii nețărmurite în forța muncitorimii, în unitatea lor.

Minerii au declarat grevă pentru a obține asigurarea protecției împotriva exploziilor din subteran, pentru abrogarea discriminării între muncitorii de rasă anglo-saxonă și cei mexicani în ceea ce privește salarizarea și condițiile de locuit. Dar lucrurile sînt mult mai complicate decît la prima vedere. Ei au de luptat nu numai împotriva numeroaselor uneltiri ale patronilor și ale poliției ci și împotriva trădătorilor din rîndurile lor, împotriva propriilor lor concepții înapoiate: împotriva șovinismului, împotriva disprețului față de femei. Ramon Quintero, soțul Esperanzei, este un luptător hotărît pentru drepturile muncitorilor dar socotește că femeile nu trebuie să participe la luptă, nu îngăduie ca soția lui să i se considere egală. Viața, mersul grevei îl învață pe Ramon și pe tovarășii săi că femeile nu pot fi excluse din marșul pentru cucerirea fericirii, că femeile le sînt egale la necazuri ca și la bucurii; mai mult, fără ajutorul femeilor, minerii ar fi fost aproape înfrînți în luptă.

Greva i-a educat pe oameni, i-a înfrumusețat sufletește, a întărit unitatea familiilor de muncitori ca niște celule de bază ale armatei proletare. Cît de plastic apare acest lucru în scena cînd Ramon și soția lui țipă la unison, el torturat de polițiști, ea în chinurile facerii, cînd această suprapunere a suferințelor bărbatului și femeii ilustrează plastic comunitatea lor de soartă și faptul că numai împreună vor putea birui. Filmul are numeroase scene pline de gingășie închinate moralei sănătoase a oamenilor muncii, frumuseții dragostei conjugale și a căminului familial, cum e de pildă scena serenadei pe care o cîntă tovarășii lui Ramon de ziua soției sale și a petrecerii care urmează.

Simplitatea mijloacelor artistice cu ajutorul căreia este realizat acest film este încîntătoare și emoționantă dar mai presus de toate impresionează jocul actorilor de un realism și un umanism profund. Nici că se putea un cuplu mai potrivit decît Rosaura Revueltas și Juan Chacon interpretînd două admirabile temperamente de mexicani, un bărbat și o femeie plini de hotărîre, încăpățînați și colțuroși, care tocmai de aceea se ciocnesc și tocmai în clipele acestor ciocniri înțeleg mai bine dragostea ce și-o poartă. Deși majoritatea personajelor sînt lucrate pe aceeași linie temperamentală, se conturează totuși foarte distinct: Tereza Vidal corpolentă, gălăgioasă și agitată; băiatul Quintero pur, entuziast și pătimaș; trădătorul aprig în ticăloșia lui, parcă răzbunîndu-se pe greviști pentru decăderea lui morală, inspirînd scîrbă și dispreț prin simpla lui apariție.

Viața muncitorilor din Statele Unite ca și din orice țară capitalistă nu este nicidecum un paradis, își va spune spectatorul după ce a văzut „Sarea pămîntului". Dar lupta unită, solidară a oamenilor muncii poate duce la cuceriri însemnate, poate înfrumuseța tot mai mult viața celor ce muncesc.

B. DUMITRESCU

O scenă din film.

*) „Sarea pămîntului" — o producție a Corporației Independente Americane.

Colțul CONCURSULUI

Prima excursie

Primăvara-i face pe tineri mai zburdalnici, mai dornici de plimbări, de soare, de aer curat. Știind toate acestea, comitetul U.T.M. al Combinatului siderurgic Hunedoara, a organizat, împreună cu AVSAP-ul, o excursie aplicativă, urmată de exerciții de tir.

Itinerariul... cît se poate de plăcut: Hunedoara, Hășdat, Nădăștia. Scopul: antrenament și orientare turistică. Au participat circa 150 de tineri.

Deși tinerii nu au avut antrenament — era doar prima excursie în acest an — au izbutit totuși să învingă greutățile. La ora exactă, toți erau la prima stație. Aici s-a făcut un scurt instructaj despre orientarea cu busola și apoi... din nou la drum. Mișcarea, aerul curat de pădure i-a înviorat pe tineri și... le-a stîrnit o poftă de mîncare... Dar organizatorii au prevăzut și aceasta. O mașină le-a adus tuturor pachete cu hrană rece. Prin aceste locuri sînt rare izvoarele cu apă de băut. Așa că mașina a mai adus și... bere, nu apă. Masa a decurs într-o atmosferă cu adevărat tinerească. Unii dintre tovarășii noștri au avut parte chiar și de surprize.

— Tovarășul Drăghici are un pachet cu prăjituri. După ce mîncăm — ne invităm la el — se sfătuia un grup de fete.

Zis și făcut. Dar în pachet era un tort de ...mămăligă, garnisit cu marmeladă.

La tir... zarvă mare. Tinerele A. Băncilă și T. Spătaru voiau să învețe și ele să tragă cu arma. Mai mult încă! Voiau chiar să participe la concursul organizat cu acest prilej. Și, ce credeți? Pînă la urmă au învățat să tragă la țintă. La acest concurs au participat peste 100 de tineri. Cele mai bune rezultate le-au obținut tovarășii Rîmenețu și Bogdan, care au totalizat 44 de puncte, iar dintre fete, Silvia Șendruc și Foitaș, care au totalizat 24 de puncte.

După concurs... dans. Te mirai cum îi mai țin picioarele... Totuși două acordeoane au circulat din mînă în mînă pînă seara și ei tot nu se mai săturau de dans. Alții au jucat volei sau fotbal.

Frumos au mai petrecut tinerii în acea zi! Tocmai de aceea ei au cerut comitetului U.T.M. să organizeze în fiecare duminică astfel de excursii.

Corespondent
STELIAN BREAZU

Despre cei ce creează frumosul (II)

Socotesc că n-o să supăr pe nimeni afirmînd că maistrul Rudolf Rozin de la fabrica de sticlă din Pădurea Neagră este un adevărat critic de artă. Critic — pentru că părerile sale sînt judicioase, competente, și de artă — pentru că obiectele pe care le judecă el sînt creații din genul frumosului ,al artei. Maistrul Rozin cercetează obiectele abia terminate cu o atenție desăvîrșită cu ochi de cercetător științific.

— Mda — spune el încet, ridicînd sprîncenele — e frumos.

„E frumos..."

Inseamnă că cei care-i dau pastei incandescente forma aceea delicată și fină au lucrat bine. Inseamnă că șlefuitorii lui Metvesy n-au greșit nici măcar o frunzuliță, nici măcar o liniuță din acelea aproape invizibile și că pictorii i-au dăruit culorile cele mai gingașe.

Un asemenea obiect de artă — ce păcat că în comerț i se spune simplu și brutal „marfă" — îl trimit muncitorii de la Pădurea Neagră oamenilor din întreaga țară, înfășurat cu grijă de către cîteva echipe vesele de fete în hîrtie multă și talaș de lemn.

Șoferii care-l transportă în camioane pînă la gara din Aleșd au emoții la fiecare turnantă mai bruscă pentru că, chiar și în cazul că numai l-ar zgîria puțin, n-ar putea înfrunta privirile celor care s-au aplecat asupra lui cu migală și emoție, dichisindu-l în toate chipurile. Pe lîngă aceasta, șoferii mai știu că insuși meșterul Rozin va merge la București să instaleze aceste candelabre la „Casa Scînteii" și deci se află la mijloc chiar reputația și obrazul lui. Așa că dînșii au grijă să potolească mereu avîntul nebunesc al „Zis"-urilor grele de 4 tone.

Nu, nu trebuie să se spargă aceste obiecte frumoase și gingașe. Chiar și voi, oameni de știință, trebuie să știți că eprubetele și retortele pe care le aveți în laborator trebuie păstrate cu grijă pentru că Emma Marojan, fata aceea frumoasă și veselă de la șlefuitorie, se necăjește așa de mult cînd polizorul a făcut o liniuță cum nu trebuie! Fruntea ei înaltă, peste care cad ondulate cîteva fire negre de păr, se umple de încrețituri și-și pune palma pe buze pentru a înăbuși un strigăt de necaz pe care l-ar auzi toate fetele de alături. Și să mai știți că în ședința de U.T.M. Emma bate cu pumnul în masă și-i avertizează pe ceilalți tineri din sală, care o ascultă cu respect:

— Voi vă dați seama cine lucrează cu eprubetele astea? Lucrează oamenii de știință — și dacă sînt urîte, zgrunțuroase nu mai au nici dînșii atîta tragere de inimă la muncă.

Vedeți dar, tovarăși oameni de știință, cîtă grijă are Emma pentru dumneavoastră, cu cît suflet și înțelegere sinceră vă apără munca? Aflați și voi, gospodinelor, că frunzulițele acelea gingașe de pe serviciile le face Elisabeta Roino cu o atenție aproape exagerată, împreună cu sora sa Ana, că codița paharului e așa de lustruită și fină pentru că Iuliu Maior — junior, fiul secretarului de partid, care n-are decît 16 ani, nu se clintește de lîngă masa sa de lucru nici chiar atunci cînd maică-sa vine la ora 10 cu pachețelul de mîncare și-l roagă s-o asculte numai puțin ca să-i spună ceva important.

— Lasă mamă, știu eu ce vrei să-mi spui: că să nu mă întorc cu pachetul acasă. Dar acuma lasă-mă că am atîta lucru...

Margareta Szabo, șefa brigăzii și utemistă de frunte, are și dînsa o pereche de ochi teribili de ageri cărora nu le scapă nici o greșeală.

Așa că vedeți ce suflete deosebit de frumoase au cei ce creează frumosul pentru noi.

★

Metvesy Barno mi s-a părut dintru început că are părul alb. Și pentru că fața sa era totuși plină de tinerețe, l-am întrebat stînjenit:

— Am impresia că ați îmbătrînit înainte de vreme. Și nu cred să aveți decît 30 de ani și ceva. Totuși...

Metvesy a rîs din toată inima.

— Va să zică nu mă crezi bătrîn? Asta zău că m-ar pune pe gînduri dacă n-aș ști precis că părul meu nu e alb, ci așa, galben-cînepiu. Nici eu nu știu precis ce culoare are. Maică-mea a spus la fel cînd eram încă înfășat în scutece: „copilul ăsta s-a născut bătrîn, cu părul alb. Inseamnă c-o să aibă multe necazuri în viață". Acum îmi dau seama că ea a și greșit, dar a spus și adevărul. De îmbătrînit n-am îmbătrînit, dar necazuri am avut multe. Am intrat în fabrică aci acum 20 de ani, cînd eram copil. Ștefan Hostoș, un bătrîn tare cumsecade care m-a învățat pe mine meseria, m-a apucat de ciuf în ziua în care am venit prima oară la lucru și mi-a spus:

— Măi țîcă du-te și te joacă în praf cu copiii. Ce cauți tu în fabrică? Cine te-a adus de-acuma aici?

Eu m-am gîndit mult și într-o zi i-am răspuns:

— Foamea, Ștefi-baci. Zău dacă nu ea m-a adus.

Bătrînul m-a mîngîiat grăbit și nu mi-a spus nimic. Știam eu de ce nu răspunde. Și pe el tot foamea l-a adus aici. Și pe el, și pe tatăl, și pe moșul lui.

...Pe toți oamenii din această fabrică i-a adus aici odată cu acel conte besmetic din Austria, foamea. Au venit și din Austria, și din Slovacia și din Germania și din toate regiunile țării, aici, în inima acestor munți pe unde nici fiarele — spun oamenii — nu rătăcesc decît arareori.

Am stat de vorbă cu un bătrîn — poartă un nume încîlcit și nemțesc — care mi-a povestit că a lucrat în această fabrică timp de 69 de ani. Acum are 75. Inseamnă că la 6 ani era muncitor. Atunci tatăl și mama îi aduceau în spinare pînă la Suflătorie pentru că n-avea cu ce se încălța — și acolo le ținea formele timp de 8 și 16 ore, pînă cînd adormea în picioare și cădea jos amorțit.

Toată această tragedie cruntă, strigătoare la cer, noi o numim simplu „exploatare sîngeroasă". Ce păcat că economiștii nu găsesc termeni mai puternici, mai patetici! E prea puțin spus doar atît. Chinul supraomenesc la care a fost supus fostul muncitor sticlar în vîrstă de 6 ani nu poate fi cuprins în aceste cuvinte. Să ne gîndim la ceva mai puternic prin care să ne putem exprima oprobiul nostru aprins față de această cumplită cinoșenie.

In fața acestora stă faptul că directorul de acum al fabricii, tov. Ion Purima, el însuși tînăr de 28 de ani, s-a îngrijit să le facă copiilor grădiniță, tinerilor popicărie, să fie difuzoare în fiecare cameră, film de cîteva ori pe săptămînă, echipă de teatru și de fotbal și încă altele (cu toate că trebuie să-i mai aducem aminte totuși de barăcile acelea care sînt încă departe de a fi confortabile pentru tinerii și tinerele care le locuiesc).

Dar mai presus decît toate, rămîne însă frumusețea simplă a Emmei Marojan, care face frunzulițele de pe paharele acelea aurite și care are grijă ca tovarășii oameni de știință să aibă eprubete și retorte cît mai frumoase.

ION BAIEȘU

// Prima parte a acestui reportaj a apărut în nr. 2160 din 11 aprilie a.c.

Se extind relațiile noastre cu alte țări dunărene

In baza convențiilor încheiate încă de la înființarea Comisiei Dunării, prin care s-au stabilit condiții și tarife unice de transport pe Dunăre, convenții de remorcaj și ajutor reciproc în caz de avarii, și pentru agentarea reciprocă a vaselor, țara noastră întreține strînse legături cu Uniunea Sovietică, R. Cehoslovacă, R. P. Ungară și R. P. Bulgaria. Intreprinderea „Navrom" colaborează intens cu organizațiile de transport sovietice „Sovfracht" din Moscova și „S.D.G.P." din Ismail, precum și cu organizațiile similare ale altor state riverane prin agențiile romîne „Navrom" de la Bratislava și Budapesta.

Pentru extinderea relațiilor cu alte țări dunărene, țara noastră a încheiat în ultimul timp convenții asemănătoare cu R.P.F. Iugoslavia și Austria, urmînd ca în curînd să se înființeze la Belgrad și Viena agenții romînești de navigație.

Toate aceste state contribuie la amenajarea și întreținerea șenalului navigabil al Dunării. Indeplinindu-și obligațiile care decurg din convențiile internaționale privind transportul pe Dunăre, unitățile navigației civile din țara noastră au scos la suprafață circa 80 de nave scufundate în porturi și pe șenalul navigabil.

Ca urmare a asigurării unor condiții bune de navigație pe Dunăre și a extinderii relațiilor cu statele riverane, flota comercială a țării noastre a efectuat un volum însemnat de transporturi pentru alte țări printre care R. Cehoslovacă și R. F. Germană. Anul trecut, de pildă, volumul mărfurilor tranzitate prin porturile Brăila și Galați a fost cu 20 la sută mai mare decît în anul 1954.

(Agerpres).

Vedere din portul Turnu Severin

Colțul științei și tehnicii

Incubatorul „Universal D-3"

Problema clocirii artificiale a ouălor a preocupat încă din antichitate pe oameni. Preoții egipteni și chinezi au reușit să scoată pui pe cale artificială încă cu 2.500 ani înaintea erei noastre, dar păstrau în cea mai mare taină metodele folosite.

Abia prin secolul al XVIII-lea și în special în al XIX-lea unii oameni de știință (printre care și Reamur, inventatorul termometrului care îi poartă numele) au reușit să creeze aparate care puteau fi folosite pe o scară mai largă la clocitul artificial al ouălor.

Incercările făcute pentru inventarea unei „cloști artificiale" (incubator) erau dictate întotdeauna din motive pur economice. (O găină nu poate cloci în mod normal decît 12 ouă. In timpul clocitului desigur că ea nu mai ouă).

La noi în țară s-au folosit pînă recent diverse tipuri de incubatoare străine sau de fabricație romînească.

De curînd, inovatorul I. Donciulescu a creat un incubator a cărui capacitate de clocire echivalează cu capacitatea a 170 cloști. Pentru inovația sa I. Donciulescu poartă azi titlul de Laureat al Premiului de Stat.

Incubatorul realizat de I. Donciulescu cunoscut sub denumirea „Universal D-3" este cu mult superior tuturor incubatoarelor folosite pînă în prezent în țara noastră. El are o capacitate mare de exploatare într-un volum mic (un dulap obișnuit). Incubatorul nu necesită curent electric și nici aparatură specială (instalația pentru încălzirea apei este formată dintr-o lampă cu petrol și un cazan de tablă) putînd astfel fi instalat oriunde, iar manipularea lui e atît de simplă încît nu necesită personal cu pregătire specială.

Datorită dispunerii originale a ouălor în jurul sursei de încălzire, temperatura de incubație a ouălor este aproape identică cu aceea produsă de corpul cloștii, iar întoarcerea ouălor se face automat aproape tot atît de des ca la clocitul natural. Randamentul incubatorului este cu 5 la sută mai ridicat decît la incubatoarele de fabricație străină (Cremat, Nicherl etc.).

Incubatorul „Universal D-3" prezintă și mari avantaje economice, care duc la scăderea prețului de cost al puilor.

Investițiile privind sălile de incubație sînt de 4—6 ori mai reduse, iar aparatura de specialitate (termometre, hidrometre, termoregulatoare etc.) de 12 ori.

Energia pentru încălzire se reduce de 5 ori.

In concluzie se poate spune că „cloșca" lui I. Donciulescu face parte dintr-o „rasă" nouă, creată pentru prima oară la noi în țară și mult superioară celorlalte cloști artificiale utilizate pînă în prezent în avicultura noastră.

Ing. A. FLEGON

Alături de esențial

Pe marginea activității Comitetului orășenesc U.T.M.-Iași în rîndul studenților

In institutele de învățămînt superior din Iași se desfășoară o viață complexă și multilaterală. Aici se pregătesc viitorii specialiști pentru multe din ramurile economiei și culturii noastre. Există în aceste institute o preocupare ca studenții să intre în viață înarmați cu cunoștințe profunde și trainice, capabili să facă față cu cinste celor mai complicate probleme ale științei și tehnicii, să nu pățească cinstea institutului lor.

Se pune însă întrebarea: care este contribuția organizațiilor U.T.M. din institutele din Iași la buna desfășurare a procesului de învățămînt? Nu se poate spune că organizațiile U.T.M. nu dovedesc o oarecare preocupare în această direcție. De pildă, studenții care au primit calificative slabe la sesiunea de examene din ianuarie au fost discutați în diferite adunări. De asemenea, unele organizații U.T.M. au acordat sancțiuni pentru încălcarea disciplinei de învățămînt.

Curios însă. Astfel de măsuri nu determină o cotitură în îmbunătățirea activității de învățătură a studenților. De fiecare dată în adunările generale U.T.M se pun aceleași probleme, iar tabelele și graficele sînt împestrițate ca întotdeauna cu rezultate slabe la învățătură.

Comitetul orășenesc U.T.M.-Iași și activiștii U.T.M. din institute nu au sezisat însă că o serie din lipsurile organizațiilor de bază U.T.M. din facultăți, în munca de educare a studenților, se datorează unei anumite anchilozări a formelor de muncă în masa studenților. Ei au ignorat o serie de fenomene petrecute în ultimii ani în masa de studenți, ca rezultat al transformărilor survenite în procesul construirii socialismului în țara noastră. Absolvenții școlilor medii care intră azi în facultăți au în spatele lor o anumită experiență politică, rod al muncii de educație desfășurată de organizațiile U.T.M. din școlile respective. Ca atare, ei nu mai pot fi considerați începători în ceea ce privește înțelegerea vieții de organizație, precum și cerințele mereu crescînde pe care le impune calitatea de utemist, de student. Pe de altă parte, nu pot fi neglijate asemenea fenomene ca exigența crescîndă a studenților față de ei înșiși, maturizarea lor, care are ca rezultat o poziție mai serioasă față de viață, față de viitorul lor. Ignorarea tuturor acestor transformări petrecute în conștiința studenților a dus la șablonizarea metodelor de muncă, la repetarea formelor valabile în urmă cu cîțiva ani.

Tovarășul Constantin Dropu, secretar al comitetului orășenesc U.T.M., ne-a făcut cunoscute măsurile principale luate de comitetul orășenesc U.T.M. la începutul anului universitar:

Septembrie—octombrie: adunări de dări de seamă;

Noiembrie—decembrie: analiza pregătirii sesiunii de examene;

Februarie: analiza rezultatelor din sesiunea de examene.

Indrumările primite de la comitetul orășenesc U.T.M. au devenit literă de lege pentru toate comitetele organizațiilor de bază U.T.M. din institutele de învățămînt superior din Iași. Toate planurile de muncă ale organizațiilor U.T.M. au fost axate ca atare pe indicațiile comitetului orășenesc U.T.M. Intocmirea acestor planuri n-a constituit o greutate, deoarece ani de zile organizațiile U.T.M. din institutele de învățămînt superior din Iași se ocupă de aceleași acțiuni.

La ce rezultate a dus o asemenea practică? In primul rînd, comitetele organizațiilor de bază U.T.M., pierzînd din vedere specificul vieții studențești s-au transformat din organe politice chemate să facă educație studenților în simple anexe administrative. Comitetul U.T.M. de la Institutul agronomic a dat indicații birourilor de facultăți să analizeze rezultatele primului semestru. Acest lucru s-a făcut și la Facultatea de agronomie, anul II, unde majoritatea corijenților sînt la botanică, obiect de bază pentru pregătirea viitorului inginer agronom. Cu toate acestea discuțiile nu s-au axat pe această problemă, au fost generale și deci n-au avut rezultate concrete. Biroul Comitetului orășenesc U.T.M. Iași a pierdut din vedere faptul că principala lui sarcină este să-i învețe pe activiștii din aparatul comitetului orășenesc și comitetelor U.T.M. din institute să lucreze cu studenții în mod creator și cu inițiativă. El nu a analizat, de pildă, care e cauza că la Institutul politehnic din totalul studenților, în sesiunea de examene din ianuarie numai 55 la sută au promovat.

Membrii biroului, activiștii aparatului comitetului orășenesc U.T.M., cît și cei ai organizațiilor de bază se mulțumesc cu constatarea că de bine de rău adunările generale se țin cu o anumită regularitate. Ce interes prezintă însă aceste adunări pentru studenți, care este participarea lor la discuții — acestea sînt probleme mai puțin importante. Uneori se întîmplă totuși ca unii activiști să sezizeze dezinteresul unor utemiști pentru viața de organizație. Atunci, ei se mulțumesc cu lamentări despre o scădere a entuziasmului fără să vadă că ceea ce era nou și interesant în anii de început, studenții au aflat de mult și acum așteaptă forme noi de muncă, potrivite pregătirii și aspirațiilor lor.

Unui conducător politic, capabil să se orienteze în complexitatea problemelor pe care viața le ridică necontenit, asemenea lamentări nu se potrivesc. Faptul că printre activiștii U.T.M. de la Iași domnește un asemenea spirit denotă o anumită incapacitate de orientare, o anchilozare a inițiativei și, în ultimă instanță, necunoașterea în profunzime a vieții studențești. Fostul secretar al comitetului U.T.M. de la Institutul agronomic sezisa faptul că unii utemiști fruntași la învățătură evită să participe la activitatea obștească ca, de pildă, Dumitru Pînzaru, student în anul IV agronomie. Cînd trebuia să explice cauza unei asemenea atitudini, el recurgea la binecunoscutele lamentări.

Este oare adevărat că a scăzut entuziasmul studenților, interesul lor pentru buna desfășurare a vieții de organizație? Să luăm exemplul studentului Dumitru Pînzaru, căruia i se reproșează inactivitate obștească. Tovarășul Pînzaru este un student fruntaș și cînd afirmăm aceasta ne gîndim la faptul că lui nu-i este indiferentă pregătirea pe care o va avea la absolvirea institutului. Pentru el, ca și pentru alții, activitatea U.T.M constă tocmai în sprijinirea dorinței studenților de a deveni specialiști cu o înaltă calificare, capabili să rezolve problemele practice ale construcției socialiste la sate. De aceea, atunci cînd a fost vorba să-l ajute pe un coleg mai slab la învățătură, tovarășul Pînzaru n-a dat înapoi. De ce i se reproșează inactivitate obștească? Tocmai pentru faptul că activiștii U.T.M. din institute, pierzînd din vedere conținutul politic al muncii pe care trebuie s-o desfășoare, acordă certificat de bun utemist numai aceluia care aleargă zile întregi cu convocatorul după studenți, mobilizîndu-i la ședințe. Fără îndoială că și aceasta este necesar, dar activitatea U.T.M. nu poate fi redusă la transformarea studenților în curieri, așa cum în momentul de față există tendința în unele organizații U.T.M. din institutele de învățămînt superior din Iași. De aceea, nu de lamentări despre o pretinsă scădere a entuziasmului studenților avem nevoie, ci de o descătușare a inițiativei personale, creatoare, de o muncă vie de zi cu zi în rîndurile maselor de studenți.

Datorită faptului că unele organizații U.T.M. nu se ocupă de ceea ce este esențial într-un anumit moment, de problemele de conținut ale învățămîntului, prestigiul lor în fața conducerii institutelor de învățămînt superior a scăzut. Ce autoritate, de pildă, poate avea comitetul U.T.M de la Institutul politehnic în fața rectoratului, dacă în luna februarie — la numai cîteva zile după reîntoarcerea studenților din vacanță — discută activitatea culturală pe care o desfășoară biroul U.T.M. de la Facultatea de chimie industrială, într-un moment cînd numai în anul IV din 160 studenți, peste 100 au rămas restanțieri și repetenți? Lipsa de orientare politică a comitetului este cu atît mai evidentă cu cît cu puține zile înainte, într-o ședință lărgită a organizației de partid, unde a participat și tovarășul Romeo Ciopragă, secretar al comitetului U.T.M., s-au discutat rezultatele sesiunii de examene. Din concluziile acestei ședințe s-au desprins și sarcinile viitoare ale organizației U.T.M. în ce privește îmbunătățirea frecvenței la cursuri și seminarii a studenților, folosirea mai chibzuită a timpului de studiu, orientarea cu precădere a controlului și îndrumării asupra studenților anilor I etc. Discutarea unor asemenea probleme nu intră oare în sfera de preocupări a comitetului U.T.M.?

Lipsa de discernămînt a activiștilor Comitetului orășenesc U.T.M.-Iași în descoperirea cauzelor reale pentru care o parte a studenților manifestă o anumită indiferență față de viața de organizație, așa cum se desfășoară ea astăzi, a făcut să se ridice la rang de unică soluție sancțiunea. Această concepție s-a transmis și activiștilor U.T.M. din facultăți. Ca atare, în planurile de muncă trimestriale ale comitetului U.T.M. de la Institutul politehnic, sarcina de a cunoaște și a educa pe fiecare student a fost înlocuită cu asemenea formulări ca: curățirea organizației de elemente necorespunzătoare.

Aici se ridică două probleme. Este adevărat că prin excluderea elementelor necorespunzătoare, organizația se întărește. Felul însă în care se aplică acest principiu în unele institute de învățămînt superior din Iași dovedește nepriceperea unor organizații U.T.M. de a desfășura o muncă complexă, variată, interesantă — deci eficace de atragere a utemiștilor în jurul organizației. De aceea, paralel cu excluderea justă a elementelor într-adevăr necorespunzătoare, organizațiile U.T.M. au pornit o adevărată campanie de sancționare a utemiștilor așa-ziși inactivi. S-a ajuns pînă acolo încît în aproape fiecare adunare generală U.T.M. sau ședință de comitet să se dea sancțiuni. La Institutul agronomic, comitetul U.T.M. discutînd activitatea a doi membri — Damian Negoiță și Gavril Dărăbanu — a propus pentru unul excluderea, iar pentru celălalt vot de blam. La Institutul politehnic, într-o ședință condusă de tovarășul Ion Voicu, comitetul U.T.M a hotărît, cu de la sine putere, sancționarea tovarășului Dumitru Pintilescu — membru în comitet — cu admonestare scrisă. Tovarășul Ion Voicu s-a mirat foarte mult cînd i s-a atras atenția că numai adunarea generală poate sancționa pe un utemist, fie el membru în comitetul pe institut. El credea că are acest drept. De unde această necunoaștere elementară a normelor vieții de organizație? Și mai ales, de unde atîta grabă în a da sancțiuni?

A doua problemă se referă la faptul că în nici un caz nu este permis să se înlocuiască munca politică-educativă cu sancțiuni. Cei care gîndesc în felul acesta greșesc amarnic. Nici un fel de măsuri administrative, nici un fel de „prelucrări" nu pot înlocui educația în spiritul dragostei față de viitoarea profesie, simțul unei înalte răspunderi pentru conștiința proprie și atitudinea conștientă și creatoare față de învățătură.

★

In institutele de învățămînt superior din Iași există toate condițiile care să trezească interesul studenților și să-i antreneze în discutarea creatoare a celor mai importante probleme care privesc pregătirea lor pentru viitoarea profesie. In unele locuri s-au obținut rezultate îmbucurătoare în ce privește ridicarea nivelului de învățătură — grupa nr. 9 de la Institutul de medicină este integralistă de 3 ani de zile și această experiență pozitivă poate și trebuie să fie răspîndită. Există unele succese privind educația morală a studenților și exemplul studentului Paul Luchian din anul II al Facultății de electromecanică, care și-a schimbat atitudinea în urma discutării lui într-o ședință de grupă — pe marginea scrisorii trimisă de mama studentului organizației U.T.M.— dovedește ce forțe sălășluiesc în rîndurile studenților atunci cînd opinia lor e îndreptată într-o direcție principială.

A îndruma organizațiile U.T.M. din facultăți în sensul apropierii de problemele cele mai importante ale vieții studențești este sarcina comitetului orășenesc U.T.M. Pentru aceasta e necesar să fie înlăturată din sistemul de muncă al comitetului orășenesc U.T.M. munca de paradă. El trebuie să ajute organizațiile U.T.M. din institute să găsească acele forme de muncă politică de masă care să permită cunoașterea mai profundă a fiecărui student. In felul acesta, va obține ca în organizațiile de bază U.T.M. viața să pulseze din plin, ca fiecare utemist să găsească aplicarea aptitudinilor sale, ca el să se simtă stăpîn în organizație.

Activiștii U.T.M. din institute, adesea nu au suficiente cunoștințe, experiență și deprinderi organizatorice. In această direcție ei vin după ajutor la comitetul orășenesc U.T.M., dar sînt foarte dezamăgiți dacă nu găsesc sprijinul și atenția necesară. De aceea, ședințele de instructaj care se țin regulat la sediul comitetului orășenesc cu secretarii organizațiilor din institutele de învățămînt superior trebuie să-și schimbe caracterul. In aceste ședințe să se arate practic cum se organizează munca culturală, sportivă etc. Ele trebuie să constituie pentru comitetul orășenesc U.T.M. posibilitatea de a lua cunoștință de cele mai importante probleme sesizate în rîndul studenților pentru ca pe baza unei analize profunde comitetul orășenesc să stabilească măsurile cele mai corespunzătoare pentru rezolvarea lor. Dar și activiștii U.T.M. din institute trebuie să renunțe la părerea că sînt alți oameni care judecă pentru ei și că rolul lor e redus numai la acela de a informa. Acest lucru poate să-l facă oricine, nu e nevoie să fie conducător.

Formele de muncă politică cele mai corespunzătoare pentru masa de studenți pot fi sugerate chiar de către studenți, aceștia știu mai bine ce-i interesează, ce-i pasionează. Activiștii U.T.M. din facultăți trebuie să consulte studenții utemiști asupra muncii U.T.M din facultate și să țină seama de părerile lor.

A dezvolta în rîndul tuturor activiștilor U.T.M. din facultăți gîndirea creatoare, inițiativa, capacitatea de a sezisa și rezolva singuri cele mai reale probleme ale vieții universitare, a-i transforma cu adevărat în conducători și nu în semnatari de situații, aceasta este o sarcină principală a Comitetului orășenesc U.T.M.-Iași.

N. CODRESCU
I. DELEANU

Viaţa U. T. M.

DE CE TAC UTEMIŞTII

Se terminaseră de curînd adunările de alegeri în organizaţiile de secţii. Comitetul U.T.M. de la fabrica „Steaua Roşie" Bacău pregătea adunarea generală pe fabrică. Griji destule, agitaţie, frămîntări...

In aceste zile am cunoscut fabrica. Primul meu gînd a fost să aflu problemele deosebite ridicate de utemişti în adunările de alegeri. În acest sens m-am adresat tov. Botezatu Constantin, secretarul comitetului U.T.M.:

— Probleme deosebite? Staţi puţin să mă gîndesc... Nu, nu s-a spus nimic nou. Utemiştii au vorbit tot despre cotizaţii, primiri de membri... Şi tov. Botezatu continuă să se uite plictisit prin hîrtiile care-i stăteau în faţă...

Răspunsul lui, era un fel de invitaţie de a-l lăsa să-şi vadă liniştit de treburi. Totuşi curiozitatea mea era stîrnită. Doream să-i cunosc pe aceşti tineri care n-au avut nimic deosebit de spus...

★

Secţia F 4 caiete este deservită aproape numai de tineri. Tov. Petre Lucian, secretarul organizaţiei de secţie, utemist vechi şi secretar de 3 ani, mi-a declarat senin ca şi tov. Botezatu că lucrurile decurg normal. Se ţin adunări, se achită cotizaţiile, utemiştii îşi îndeplinesc planul.

Am plecat de la el fără să-mi îmbogăţesc cu nimic cunoştinţele mele despre munca acestei organizaţii şi am încercat s-o cunosc pe inginera utemistă Melania Avram, şefa secţiei F 4 caiete. Şi ea era la fel de împăcată. Da, e mulţumită de felul în care muncesc utemiştii; îşi îndeplinesc planul şi în general n-are nimic de spus. O satisface munca organizaţiei.

—Dar în ce constă munca organizaţiei? A surprins-o puţin ignoranţa mea şi apoi mi-a declarat:

— Ţinem adunări generale, ne plătim cotizaţiile, mergem la muncă voluntară...,

Aveam impresia că oamenii se înţeleseseră între ei şi de aceea îmi răspundeau la fel. Am hotărît să-i ocolesc pe acei cu munci de răspundere şi să mă duc la întîmplare, la primul tînăr pe care-l voi vedea. Din păcate şi la alţi cîţiva tineri cu care am discutat, am constatat aceeaşi apatie şi lipsă de interes, aceleaşi răspunsuri monosilabice, spuse aproape în acelaşi limbaj binecunoscut. Intrigată puţin de această stare de lucruri m-am oprit lîngă o fată care se uita cu necaz la o maşină ce nu funcţiona şi lîngă care meştereau cîţiva lucrători. Am făcut cunoştinţă. Lucia Răducu numără ceva mai mult de 17 ani. A absolvit şcoala profesională de hîrtie şi celuloză, dar nu lucrează în meseria pentru care s-a calificat, ci ca „puitoare", o operaţie care nu cere prea multă bătaie de cap. Aceasta nu din vina ei, ci pentru că aici a fost repartizată. Dar marele vis al Luciei Răducu este cu totul altul: să împlinească 18 ani şi să se înscrie la şcoala de aviaţie.

In sfîrşit dădusem de un om care avea ceva de spus. Eram decisă să stărui ca Lucia să povestească cît mai multe despre ea şi prietenii ei, despre ceilalţi tineri din secţie şi poate aşa să-mi dau seama şi de munca organizaţiei. Spre surprinderea mea am aflat însă că Lucia Răducu nu este utemistă.

— Ştiţi, am fost pionieră — mi-a povestit ea. Cînd am împlinit 14 ani am cerut să devin utemistă. Multe din colegele mele au intrat atunci în U.T.M. Dar mi s-a spus că nu sînt destul de silitoare la învăţătură. Şi aveau dreptate. Dar de atunci au trecut mai mult de 3 ani. Eu am învăţat, am mai crescut şi... doresc foarte mult să devin utemistă. Ştiţi... mi-e ruşine însă să mă duc să le spun, dar nici ei nu mă întreabă nimic...

Lucia Răducu mi-a mai povestit cîteva crîmpeie din cartea „Spartacus" pe care o citea atunci, m-a invitat să le vizitez căminul, mi-a vorbit cu căldură de prietenele ei şi şi-a manifestat bucuria că cineva a ascultat-o pînă la capăt şi a aprobat-o în unele direcţii.

După această discuţie am părăsit secţia caiete.

Am vizitat apoi căminul fabricii şi am stat de vorbă cu mulţi utemişti şi tineri. Am fost la clubul fabricii şi m-am întors din nou la sediul U.T.M. Am citit darea de seamă pregătită de comitetul U.T.M. pentru adunarea de alegeri şi abia după aceea am început să-mi lămuresc multe din nedumeririle căpătate în urma acestor vizite şi discuţii.

★

Cifrele sînt întotdeauna foarte grăitoare atunci cînd vrei să ilustrezi o anumită situaţie. De aceea mă voi folosi şi eu de cîteva cifre. În fabrică muncesc aproape 700 de tineri. Organizaţia de bază numără circa 300 de utemişti. In timp de un an de zile însă au fost primiţi în U. T. M doar 23 de tineri. Cred că exemplul Luciei Răducu este destul de convingător şi ilustrează felul în care se ocupă organizaţia de acei care vor să devină utemişti. Aceasta ar fi o serie de cifre.

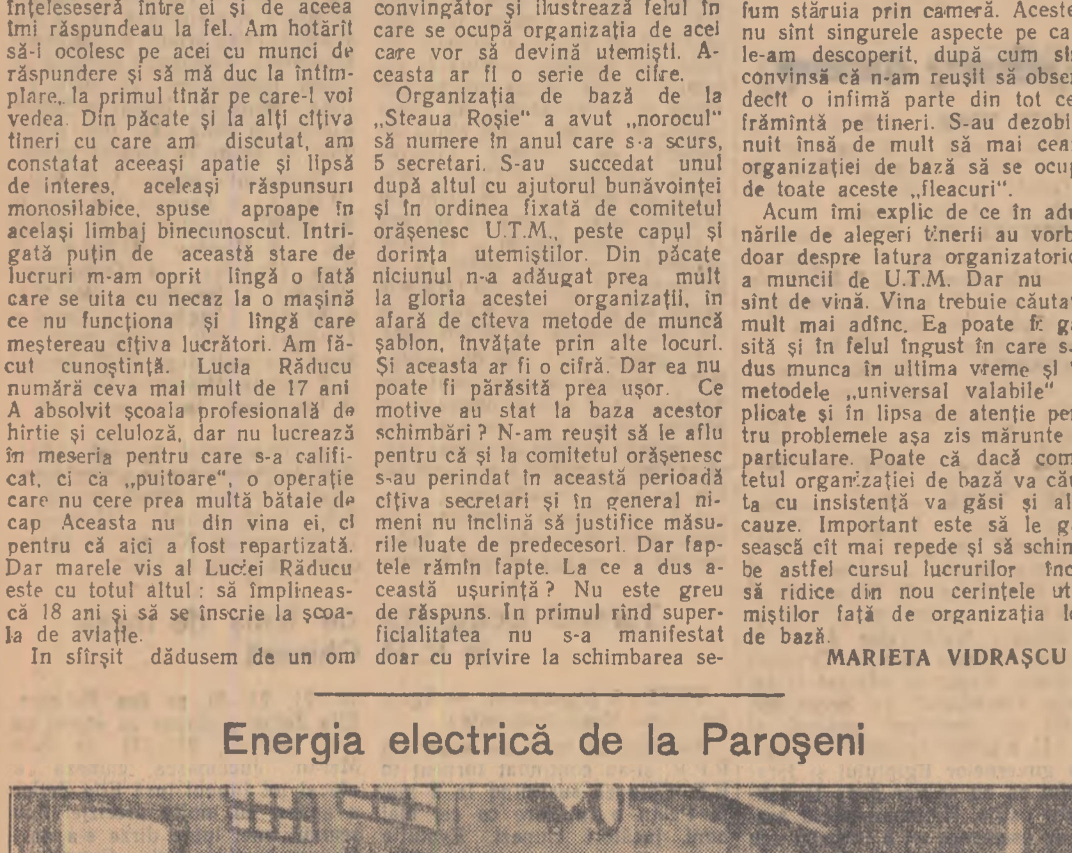
Organizaţia de bază de la „Steaua Roşie" a avut „norocul" să numere în anul care s-a scurs, 5 secretari. S-au succedat unul după altul cu ajutorul bunăvoinţei şi în ordinea fixată de comitetul orăşenesc U.T.M., peste capul şi dorinţa utemiştilor. Din păcate niciunul n-a adăugat prea mult la gloria acestei organizaţii, în afară de cîteva metode de muncă şablon, învăţate prin alte locuri. Şi aceasta ar fi o cifră. Dar ea nu poate fi părăsită prea uşor. Ce motive au stat la baza acestor schimbări? N-am reuşit să le aflu pentru că şi la comitetul orăşenesc s-au perindat în această perioadă cîţiva secretari şi în general nimeni nu înclină să justifice măsurile luate de predecesori. Dar faptele rămîn fapte. La ce a dus această uşurinţă? Nu este greu de răspuns. În primul rînd superficialitatea nu s-a manifestat doar cu privire la schimbarea secretarilor, ci a fost ridicată la rangul de sistem de muncă şi a intrat adînc în obişnuinţa cadrelor de organizaţie de aici. Se face multă paradă în jurul unor acţiuni mari, reuşite ori mai puţin reuşite, dar cînd sînt puşi în faţa problemelor de viaţă, care-i frămîntă pe utemişti, membrii comitetului se ascund în spatele ochelarilor de cal şi atunci nu le mai pot observa decît dintr-un anumit unghi.

Adunările generale au devenit un scop în sine sau — cum spune darea de seamă a comitetului — „un prilej de trecere în revistă a muncii şi prilej de a se trasa sarcini de viitor". Că la adunări utemiştii nu iau cuvîntul, aceasta e mai puţin interesant. „Nu au probleme de ridicat" mi s-a răspuns. N-au probleme? La căminul tineretului viaţa este plictisitoare şi dezorganizată, unii băieţi se îmbată, iar în dormitoare e murdărie. La club nu se fac decît repetiţii la cor şi la dans şi aceasta de mulţi ani, cînd s-ar mai putea organiza şi alte activităţi interesante care să prilejuiască dezvoltarea utemiştilor. Un număr însemnat de băieţi şi fete urmează cursurile liceului seral. Dar organizaţia nu se poate lăuda că-i cunoaşte, îi ajută sau îi stimulează, că le cere şi altora să le urmeze exemplul. Am găsit la cămin un grup de fete care se pregătesc pentru examenele de admitere la facultăţi. Intîmpină anumite greutăţi, dar nici nu le-a trecut prin cap că ar putea cere ajutorul organizaţiei în această direcţie. Şi alături de ele, într-un alt dormitor, un alt grup de fete, din aceeaşi promoţie a şcolii medii tehnice cu primele, colege acum la laborator. Şi ele se pregătesc în felul lor... dar nu pentru facultăţi. Se pregătesc cu grijă în fiecare zi pentru întîlnirile pe care le au în oraş. La primele, cărţile nu mai aveau loc pe mese şi erau rînduite frumos lîngă pat direct pe podea. La celelalte era pustiu, doar un miros de parfum stăruia prin cameră. Acestea nu sînt singurele aspecte pe care le-am descoperit, după cum sînt convinsă că n-am reuşit să observ decît o infimă parte din tot ce-i frămîntă pe tineri. S-au dezobişnuit însă de mult să mai ceară organizaţiei de bază să se ocupe de toate aceste „fleacuri".

Acum îmi explic de ce în adunările de alegeri tinerii au vorbit doar despre latura organizatorică a muncii de U.T.M. Dar nu ei sînt de vină. Vina trebuie căutată mult mai adînc. Ea poate fi găsită şi în felul îngust în care s-a dus munca în ultima vreme şi în metodele „universal valabile" aplicate şi în lipsa de atenţie pentru problemele aşa zis mărunte şi particulare. Poate că dacă comitetul organizaţiei de bază va căuta cu insistenţă va găsi şi alte cauze. Important este să le găsească cît mai repede şi să schimbe astfel cursul lucrurilor încît să ridice din nou cerinţele utemiştilor faţă de organizaţia lor de bază.

MARIETA VIDRAŞCU

Energia electrică de la Paroşeni

Recent, la termocentrala Paroşeni din bazinul carbonifer al Văii Jiului a fost conectat la sistemul energetic primul turbogenerator de 50.000 Kw., cel mai mare turbogenerator instalat pînă acum la noi în ţară. El va alimenta cu energie electrică Combinatul siderurgic din Hunedoara, minele din Valea Jiului şi alte uzine din multe regiuni ale ţării.

Cu îndreptăţită mîndrie şeful de tură, utemistul Gheorghe Băluţ, şi utemistul Petre Breben, maşinist de turbină, urmăresc diagrama de bună funcţionare a agregatelor.

Vizita delegaţiei de muncitori metalurgişti din R. P. F. Iugoslavia la Bicaz

Membrii delegaţiei federaţiei muncitorilor din metalurgie din R.P.F. Iugoslavia au vizitat două dintre frumoasele staţiuni balneoclimaterice ale ţării noastre — Tuşnad şi Lacul Roşu, iar apoi au petrecut cîteva ore la Cheile Bicazului.

Continuîndu-şi călătoria în ţară, oaspeţii iugoslavi au vizitat luni şantierul hidrocentralei „V. I. Lenin" unde au fost întîmpinaţi de tovarăşii Ştefan Budescu, directorul general al şantierului, Alexandru Bruştea, secretarul comitetului de partid, Valeriu Radu, preşedintele comitetului de întreprindere şi ing. Alexandru Georgescu.

Membrii delegaţiei au vizitat sectorul baraj unde se toarnă zidul de beton pentru stăvilirea apelor Bistriţei, instalaţiile funicular, tunelul de aducţiune, clubul etc.

In drumul de întoarcere spre Bucureşti tov. Zlatko Popovic, membru în prezidiul comitetului republican al sindicatelor metalurgice din Serbia, membru al delegaţiei, a împărtăşit cîteva din impresiile sale privind construcţia acestei puternice hidrocentrale.

„Vreau să încep — a spus tov Zlatko Popovic — cu cuvintele conducătorului delegaţiei noastre, tov. Janko Rudolf care a spus: „Ar fi fost păcat să vizitez Romînia şi să nu vin pe acest şantier". Acest lucru este un adevăr incontestabil pentru că aici se poate vedea deosebit de viu efortul poporului romîn care construieşte socialismul. Vizitînd acest şantier am putut cunoaşte problemele care se mai pun în faţa constructorilor, greutăţile pe care ei le-au învins. Ne dăm seama că greutăţile nu s-au terminat. Dar oamenii muncii de pe şantier le vor învinge, îndeplinindu-şi astfel sarcina mare la care s-au angajat.

Experienţa noastră cu privire la construirea hidrocentralei de la Jablanica, a celei de pe Drina, a celei de la Maliborski-Otoc sau a celei de la Mavrovo şi altele, ne-a dovedit că victoriile şi succesele în muncă se pot dobîndi numai prin îndrăzneală şi eforturi susţinute. Construcţia acestei hidrocentrale are o importanţă deosebită pentru economia naţională a ţării dvs.

Vizitînd acest şantier noi am simţit solidaritatea de clasă dintre oamenii muncii de la noi şi cei din Romînia, ale căror idei şi interese în construirea socialismului în ţările noastre sînt comune. Noi sperăm că aceste simţăminte vor face să se adîncească şi legăturile de prietenie dintre popoarele noastre. Aceasta va contribui la victoria luptei pentru pacea mondială".

(Agerpres).

Oaspeţi sovietici la Podul Prieteniei

Miercuri dimineaţa, delegaţia de lucrători din învăţămînt din Uniunea Sovietică, condusă de A. N. Malîşeva, locţiitor al ministrului Invăţămîntului din R.S.F.S.R., a vizitat Podul Prieteniei de la Giurgiu. Delegaţia a fost însoţită de tovarăşii Tudor Bugnariu şi Constantin Dinculescu, locţiitori ai ministrului Invăţămîntului.

In aceeaşi zi, oaspeţii au asistat la un spectacol cu opera „Bărbierul din Sevilla" la Teatrul de Operă şi Balet al R.P.R.

Joi dimineaţa delegaţia a părăsit Capitala pentru a vizita instituţii de învăţămînt din regiunile Galaţi şi Constanţa.

Magazine cooperatiste în gospodăriile agricole de stat

Magazinul cooperatist din incinta gospodăriei agricole de stat „Berea Barbu", regiunea Galaţi, a vîndut în primele 3 luni ale acestui an mărfuri în valoare de peste 55.000 lei. Muncitorii şi funcţionarii de aici găsesc în magazinul lor tot felul de articole de îmbrăcăminte, încălţăminte şi mărfuri alimentare.

In ultimele 6 luni ale anului trecut şi în cursul acestui an au luat fiinţă magazine cooperatiste în peste 250 de gospodării agricole de stat şi staţiuni de maşini şi tractoare din ţară. Magazinele asigură aprovizionarea muncitorilor fără ca ei să se deplaseze în comune sau sate. Cele mai multe magazine cooperatiste au luat fiinţă în unităţile agricole de stat din regiunile Galaţi, Constanţa, Bucureşti, Piteşti şi Cluj.

Concert simfonic la Ateneul R. P. R.

Joi seara, a avut loc în sala Ateneului R.P.R., primul concert din cadrul „Săptămînii muzicii cehoslovace", dat de corul şi orchestra simfonică Radio, dirijate de Emanoil Elenescu. Dirijorul corului — Gheorghe Danga.

Programul a cuprins: Cantata „Construind patria, întărim pacea" de Vaclav Dobias, concertul în si minor pentru violoncel şi orchestră de Dvorak, solist Radu Aldulescu, artist emerit al R.P.R. şi Uvertura la opera „Mireasa vîndută" de Smetana.

Grupul artistic studenţesc s-a înapoiat în ţară

Zilele acestea s-a înapoiat în Capitală grupul artistic studenţesc care a participat la Festivalul Internaţional Cultural Studenţesc de la Lille (Franţa), organizat de Uniunea Naţională a Studenţilor Francezi.

La Festival au participat grupuri artistice studenţeşti din U.R.S.S., R. Cehoslovacă, R.P.F. Iugoslavia, Scoţia, Saar, Israel şi alte ţări

Grupul studenţesc din R.P.R. a prezentat în timpul Festivalului mai multe spectacole care s-au bucurat de un deosebit succes.

După terminarea Festivalului, la invitaţia organizaţiilor studenţeşti locale, grupul studenţilor romîni a susţinut spectacole în faţa studenţilor şi publicului din Bordeaux şi Toulouse.

Ni se semnalează că...

...locatarii de pe strada Cavalului, din oraşul Ploeşti s-au adresat în repetate rînduri întreprinderii de salubritate pentru a lua măsuri ca cele peste 15—20 mormane de gunoi ce se află pe strada lor să fie ridicate. De fiecare dată au primit asigurări că într-o zi, două, cererea le va fi satisfăcută. Însă... au trecut de atunci săptămîni de zile. Maşini şi căruţe ale întreprinderii de salubritate au trecut pe strada Cavalului, dar gunoiul... nu a fost „deranjat" din loc.

De aceea, locatarii de pe strada Cavalului invită pe această cale pe tov. preşedinte al sfatului popular orăşenesc şi secţia sanepid să ia măsurile corespunzătoare.

IZVORUL

Dumitru Culidiuc şi-a rotit încă o dată privirea prin grajd. Totul este în ordine: a curăţat aleile, a dat de mîncare vacilor. Ceasul din perete îi arată că este ora 10 — poate începe ţesălatul.

Şi, în timp ce Dumitru Culidiuc — cel mai tînăr crescător, n-a împlinit încă 14 ani — ţesală cu atenţie fiecare vacă, Costache Gafteniuc şi Costache Druţ, crescători bătrîni, cu experienţă, pregătesc uruiala. Vacile trebuie să primească hrană bună şi la timp. Numai fiindcă sînt bine întreţinute au ajuns în ultima vreme să dea de trei ori mai mult lapte decît altădată.

La maternitatea fermei, Gheorghe Mihai Floraru pune într-o cutie fiecare purceluş nou născut, ca să nu-l strivească mama. Tînărul n-are decît 18 ani şi roşeşte tot, ca racul, atunci cînd îl priveşti. Totuşi, cu o deosebită grijă, matură, el duce purceii din oră în oră la mamă, ca să sugă. Tot aşa, îi scoate la soare şi face curăţenie în padocuri şi în camerele de furajare. Pînă acum, 4 din cele 10 scroafe din maternitate au purcei. Fiecare cîte 10 şi toţi trăiesc. Dar Gheorghe Mihai Floraru nu-ţi vorbeşte nimic despre toate acestea. Trebuie să le afli de la ceilalţi colectivişti, care se mîndresc cu un astfel de flăcău.

O călăuză

Mihai Bîrliga se crede tare bătrîn, cu toate că cele 30 de primăveri ale sale nu i-au adus nici un ghiocel în păr. La început nu era zootehnician. În gospodărie erau puţini crescători de animale. Ce-i drept, nici n-aveau de ce să fie mai mulţi. Pentru cele 20 de oi, doi porci, o scroafă cu purcei, două perechi de boi, o vacă cu un viţel, doi cai era de ajuns numai Miluţă Gerigan. Produsele acestor puţine animale nu aduceau decît un mic venit gospodăriei şi nici nu îndestulau viaţa colectiviştilor. Sfătuindu-se, membrii gospodăriei au hotărît să înfiinţeze o fermă zootehnică. Au cumpărat şi au prăsit animale, au mai construit adăposturi pentru ele. Mihai Bîrliga a fost trimis într-un an la Rădăuţi, la un curs de crescători de animale, în alt an la un curs de reîmprospătare a cunoştinţelor, iar anul trecut a stat 6 luni la Feldioara, la un curs de zootehnie. Aici a aflat pentru prima dată despre unităţi nutritive, furajare raţională, măsuri pentru îmbunătăţirea rasei, dezinfecţia grajdurilor, îngrijirea animalelor, combaterea bolilor şi multe altele.

Acum el aplică toate cele învăţate şi-i povăţuieşte şi pe membrii brigăzii mixte zootehnice pe care o conduce. Pentru toţi a devenit o obişnuinţă ca în fiecare joi să se strîngă fie la tîrlă, fie într-una din camerele îngrijitorilor, unde Bîrliga le vorbeşte despre ce a învăţat el la şcoală sau le citeşte din cărţi de specialitate. Toţi sînt dornici să înveţe noi şi noi lucruri.

Pe drumul belşugului

In atelierul de fierărie al gospodăriei se auzea zgomot de ciocane.

Un tînăr înalt, cu ochii de culoarea cîmpului înverzit, cu braţe vînjoase, bate cu putere un fier înroşit. E tractoristul Toader Ciobanu, venit să dea ajutor colectiviştilor. In anul acesta el a fost repartizat de S.M.T. Botoşani să lucreze pe ogoarele colectivei. Işi aminteşte de cînd avea numai 14 ani. Mamă-sa, văduvă de război cu şapte copii, trăia în sărăcie, muncind azi la un chiabur, mîine la altul. In anul 1949, cînd un mănunchi de 36 de familii de ţărani muncitori din comuna Roma, raionul Botoşani, au pornit să facă colectivă, alături de ei a intrat şi mama sa cu toţi cei şapte copii. Şi el a muncit cu braţele, încă din primele zile de la înfiinţarea gospodăriei, lîngă ceilalţi colectivişti, la construirea sediului gospodăriei şi a unui adăpost pentru vite. Apoi, an de an, cu toţii au mai ridicat un grajd pentru cai, unul pentru boi, altul pentru vaci, o maternitate şi o îngrăşătorie pentru porci, un saivan pentru oi şi au săpat două eleşteie, pentru peşte.

Apoi, Toader a plecat la şcoala de tractorişti. A fost repartizat la S.M.T. Intors în gospodărie, a văzut că s-au mai făcut încă multe. Numărul colectiviştilor a crescut — sînt acum 227 familii. Apoi s-a mai construit un siloz de beton în care s-au insilozat toamna trecută 32 tone furaje. Numărul de animale a crescut. Colectiva are acum 600 oi, 19 vaci, cinci juninci de rasă Siementhal şi Sură de stepă, 20 boi şi 15 cai.

Anul acesta, pe lîngă bogăţia de grîu, porumb, floarea-soarelui, fasole, cartofi şi altele, mama sa a mai adus acasă lapte, brînză, lînă, carne şi chiar peşte.

— Cînd ceilalţi oameni din sat văd că fiecare din noi a primit de la colectivă pentru munca sa multe produse în ăst an şi pe lîngă casă are o vacă cu lapte, oi, porci, păsări — spune Ciobanu Toader, cu mîndria omului care biruie prin propria lui muncă — vor să vină după noi. De curînd Dumitru Adochiţei, Leon Buzuc, Mihai Şolaru şi Ion Raclii au făcut cereri să intre în colectivă. S-au convins că ăsta-i drumul lor.

★

Membrii gospodăriei agricole colective „Zori noi", din comuna Roma, raionul Botoşani, pun multă bază pe dezvoltarea fermei, care-i va ajuta să devină „gospodărie milionară", cum spun toţi cu mîndrie. Şi ei ştiu de ce! Fondul de bază al gospodăriei, care în 1949 era de 95.094 lei, a ajuns la sfîrşitul anului 1955 de 540.436 lei. O bună parte din venituri le-a adus ferma. Numai în anul 1955 ea le-a adus aproape 70.000 lei venit. Pentru anul 1956 au prevăzut în plan ca ferma să le aducă venit 143.535 lei din vînzarea produselor animale. Pentru aceasta vor dezvolta sectorul zootehnic: 23 de vaci, 6 tăuraşi, 108 grăsuni pentru vînzare, 25 scroafe de prăsilă, 621 oi de prăsilă şi mioare. Pentru hrana lor au prevăzut să însămînţeze cu sfeclă furajeră două hectare, cu porumb furajer 15 hectare, peste două hectare cu dovleci furajeri, borceag, trifoi, pe lîngă că au asigurată pe timpul verii o suprafaţă de 40 hectare fîneaţă naturală...

De la cîmp, se întorc flăcăii cu carele cu boi. Ei au transportat ultimele căruţe cu gunoi. Acum cu vitele bine odihnite şi hrănite, au început lupta pentru o recoltă bogată pe ogoarele gospodăriei, să asigure din plin belşugul în casele colectiviştilor.

AURORA NEGOIŢA
AURELIA CACINA
corespondenta „Scînteii tineretului" pentru regiunea Suceava

„O fi sectorul ciclizat dar nu se vede nimic"

In multe din şedinţele de la mină, fie ele de producţie fie ale organizaţiei U.T.M., pot fi auzite cuvintele: „Să dăm patriei cărbunele de care are nevoie!" Adeseori însă, deşi se fac propuneri concrete şi uneori se întocmeşte chiar un plan de măsuri tehnico-organizatorice ce trebuie luate, pînă în cele din urmă totul este lăsat baltă iar noi, minerii, aşteptăm altă şedinţă în care să luăm lucrurile de la capăt. Practic, la mina noastră primim prea puţin ajutor calificat pentru a ne îndeplini sarcinile de plan.

Să vedem în primul rînd ce se întîmplă în sectorul IV B, în care lucrez. Cînd el a luat fiinţă şi a fost încredinţat tineretului, s-a spus că întregul sector va fi ciclizat. De atunci au trecut însă luni de zile. La început se părea că treburile în sector vor merge bine, dacă ţinem seama de angajamentele luate de conducerea minei, de inginerul şef şi chiar de comitetul organizaţiei de bază U.T.M.

Dar şi în prezent prea puţin se ţine seama de acest considerent.

Brigada pe care o conduc figurează în scriptele sectorului ca fiind o brigadă ciclică. Adevărul este că au trecut luni de zile de cînd atît tovarăşii din brigadă cît şi eu nu am mai văzut ciclograma după care să ne desfăşurăm munca. Atunci, dacă noi nu cunoaştem timpii repartizaţi pentru operaţiile ce le avem de executat, cum se poate afirma că noi aplicăm graficul ciclic? In acest fel conducerea sectorului (ing. Opriş) poate să afirme că sectorul este complect ciclizat, dar orice afirmaţie de acest fel este de natură să inducă în eroare.

Este ştiut de noi, minerii, faptul că aplicarea metodei graficului ciclic nu se rezumă numai la întocmirea ciclogramei, ci că ea cere neapărat şi luarea unor măsuri tehnico-organizatorice. Practica mi-a dovedit că nu poţi să aplici graficul ciclic dacă îţi lipsesc vagoneţii, lemnul de armare sau dacă încărcarea cărbunelui din abatajul frontal nu se face pe toată întinderea frontului în decursul a două schimburi, al treilea schimb fiind destinat lucrărilor de întreţinere şi pregătire.

Lucrînd într-un abataj frontal de 42 metri, brigada noastră are nevoie pe schimb de aproape 100 de vagoneţi şi 120—130 bucăţi de lemn pentru armare. Ce ne pune nouă la dispoziţie conducerea sectorului? Din necesarul de vagoneţi, de-abia dacă primim 30—40, iar din necesarul de material lemnos 50—60 de bucăţi. Se înţelege de aci de ce uneori în loc să executăm o tăiere a întregului front de lucru în 24 de ore o facem abia în 3—4 zile. Au fost nenumărate zilele cînd tovarăşii din brigadă au fost puşi în situaţia să nu poată da nici cel puţin 10—15 vagoneţi de cărbune.

Slaba preocupare pentru a ne uşura munca şi a face ca dorinţa noastră de a ne îndeplini planul să fie realizată, nu se manifestă numai în ceea ce priveşte brigada pe care o conduc. Fapte asemănătoare se întîmplă şi la celelalte brigăzi din sector. Toate acestea pornesc de la faptul că în sectorul nostru nu există o eşalonare a operaţiilor la fiecare brigadă în parte. Suprapunerea în timp a unor operaţii la mai multe brigăzi din sector face să nu putem fi aprovizionaţi în bune condiţiuni. In ultima instanţă acest fapt se răsfrînge asupra îndeplinirii sarcinilor de plan.

Atît conducerea sectorului cît şi inginerul şef al minei cunosc greutăţile pe care zilnic le întîmpinăm totuşi aproape că nu fac nimic ca situaţia să se schimbe.

O altă problemă pe care vreau s-o arăt în aceste rînduri este problema normării. Felul şi forma în care se găseşte cărbunele în strat nu este în toate locurile aceeaşi. In unele locuri stratul de cărbune constituie o masă compactă, iar în alte locuri — şi asta în majoritatea cazurilor — el se află intercalat cu steril. De aci rezultă şi o diferenţiere a sarcinilor de plan pe fiecare brigadă şi chiar post. Cu toate acestea, deşi la locul de muncă al brigăzii conduse de tînărul Marin Ciochia, de pildă, intercalaţia de steril este cu mult mai mare ca cea de la locul de muncă al brigăzii lui Ion Dobai totuşi norma este aceeaşi. Ca urmare, în timp ce brigada lui Ciochia cu greu poate să-şi îndeplinească norma zilnică, cea a lui Dobai realizează depăşiri însemnate, fără ca productivitatea muncii să crească în măsura corespunzătoare. Uneori brigăzile deşi primesc normă de lucru pentru a executa dislocarea cărbunelui cu pickhamerul — cum e cazul brigăzii lui Martin Dionisie — totuşi se tolerează puşcarea cărbunelui, ceea ce face ca depăşirea să crească în mod nejustificat.

Normele de muncă trebuie stabilite în mod ştiinţific, pe măsura condiţiilor de muncă. Aranjarea normelor după ochi pe lîngă faptul că aduce prejudicii întreprinderii, nu constituie un stimulent. De acest lucru se pare că nu ţine totuşi seama conducerea sectorului IV B.

Aceste lipsuri ce se manifestă de mult timp în sectorul nostru — fără ca conducerea să ia vreo măsură — duc la neîndeplinirea sarcinilor de plan ale brigăzii, sectorului şi chiar ale minei.

Dorinţa noastră, a minerilor de a da patriei mai mult cărbune nu trebuie să mai aibă de înfruntat comoditatea şi lipsa de interes a unora.

CONSTANTIN SIROP
miner, responsabil de brigadă de tineret, mina Lupeni

Modelator îndemînatic

Munca de modelator într-o întreprindere ceramică nu este de loc simplă. Ea îţi cere multă pricepere şi precizie. Cu toate acestea modelatorul Dumitru Babeş de la Intreprinderea „Ceramica" din Ploeşti a ajuns la o îndemînare cu care poate să execute cu repeziciune operaţiile muncii lui. El îşi organizează bine locul de muncă şi aceasta îl ajută mult. De aceea Dumitru Babeş îşi depăşeşte zilnic norma cu 20—30 la sută.

Foto: AGERPRES

Rodnică activitate a aviaţiei civile din R. P. R.

De pe pista betonată a aeroportului Băneasa decolează zilnic, îndreptîndu-se spre diferite localităţi din ţară şi de peste hotare, zeci de avioane care transportă călători sau mărfuri. La intervale mici alte avioane care se înapoiază din cursă aterizează. Materialul de zbor şi instalaţiile terestre de care dispune în prezent aviaţia noastră de transport, calificarea înaltă a personalului navigant, asigură desfăşurarea zborurilor în cele mai bune condiţii. Avionul, acest mijloc de transport rapid şi ieftin, este solicitat tot mai mult.

Măsurile luate în primele luni ale anului au permis dezvoltarea reţelei transporturilor aeriene. Odată cu introducerea orarului de vară al curselor de călători, întreprinderea TAROM a prelungit unele linii existente şi a deschis noi linii aeriene. Intre oraşele Cluj-Sibiu, Sibiu-Tg. Mureş, Galaţi-Tulcea au fost puse în circulaţie curse suplimentare de avioane. In afară de acestea, cele 7 curse cu înoptare, introduse prin noul orar, asigură deplasarea în Capitală, încă din primele ore ale dimineţii, a călătorilor din zece centre ale ţării.

La îmbunătăţirea aprovizionării magazinelor cu mărfuri specifice sezonului, aviaţia de transport aduce o importantă contribuţie. In primele trei luni ale anului, cu ajutorul avioanelor au fost transportate, în principalele centre muncitoreşti din ţară, diferite produse textile şi confecţii pentru sezonul călduros, în greutate de 900 tone. Cantităţi din ce în ce mai mari de fructe şi legume se transportă acum cu avionul. Ele ajung la consumatori în stare proaspătă, la numai cîteva ore după ce au fost culese.

Pe baza experienţei dobîndite în anii trecuţi, aviaţia utilitară va desfăşura anul acesta o activitate şi mai bogată pentru distrugerea dăunătorilor pădurilor şi culturilor, a plantelor acvatice care periclitează viaţa peştilor, pentru stropitul viilor etc. În acest scop, pe lîngă avioanele de construcţie specială primite de curînd din Uniunea Sovietică, parcul aviaţiei utilitare se va îmbogăţi anul acesta cu avioane de construcţie romînească de tipul M.R. 2.

Informaţii

La invitaţia Uniunii Ziariştilor din R.P.R., zilele trecute a sosit în Capitală Bojidar Petrovici, redactor la postul de radio Belgrad, care ne va vizita ţara timp de două săptămîni.

★

Vineri, la ora 17,30, va avea loc în sala Academiei R.P.R. o şedinţă comemorativă organizată de Academia R.P.R., Ministerul Culturii şi Institutul romîn pentru relaţiile culturale cu străinătatea cu prilejul împlinirii a 340 de ani de la moartea marelui scriitor englez William Shakespeare. Prof. Al. Philippide, membru corespondent al Academiei R.P.R., va conferenţia despre „Viaţa şi opera lui Shakespeare".

(Agerpres).

„Joia tineretului"

Pe scenă, în hazul spectatorilor, a apărut o roabă cu un tînăr care îşi freca somnoros ochii. In acest mod brigada artistică de agitaţie a satirizat pe acei tineri din schimbul de noapte care dorm în loc să-şi vadă de lucru. Strungarul Dumitru Pohariu putea fi socotit printre aceştia.

— De data asta i-am vindecat — spuneau tinerii aplaudînd. Spectacolul brigăzii artistice de agitaţie a avut loc cu prilejul uneia din „joile tineretului".

Organizaţia de bază U.T.M. de la Fabrica de piese de schimb C.F.R. din Galaţi organizează adeseori diferite manifestări culturale în cadrul „joii tineretului".

Astfel strungarul Ion Simiraş a ţinut recenzia cărţii „Mitrea Cocor" de M. Sadoveanu. Recenzia a venit în ajutorul tinerilor înscrişi la concursul pentru citirea literaturii „Iubiţi cartea". Altă dată s-a discutat despre sarcinile unui utemist. Tot cu prilejul „joii tineretului", tinerilor le-au vorbit comuniştii despre lupta muncitorilor gălăţeni sub conducerea P.C.R. pentru apărarea drepturilor lor.

Organizarea „joii tineretului" a creat un renume bun organizaţiei U.T.M. Utemişti şi utemiste din alte organizaţii de bază din oraş participă adeseori la aceste seri distractive. Odată organizaţia U.T.M. de la Magazinul Universal a iniţiat împreună cu organizaţia U.T.M. de la Fabrica de piese de schimb o astfel de manifestare.

— Cu acest prilej noi invităm mai ales fete — spune tovarăşul Apărece din comitetul U.T.M. În întreprindere sînt mai mulţi băieţi. Invitînd fete, se încheagă prietenii între tineri. Pot fi văzuţi printre invitaţii noştri Tincuţa Perju, filatoare fruntaşe la întreprinderea „Fusul", Ioana Furtună, ţesătoare la aceeaşi întreprindere, de asemenea tineri de la „Filimon Sîrbu", O.C.L.-Produse Industriale, Depoul şi Complexul C.F.R. etc. „Joile tineretului" învaţă tinerii să se comporte, să se îmbrace îngrijit şi cu gust, să fie atenţi şi politicoşi în relaţiile cu oamenii. Forjorul Cristache Bulgaru, proaspăt absolvent al şcolii profesionale, în astfel de prilejuri a învăţat să danseze.

Prinşi într-un cerc mare, tinerii dansează voioşi. Orchestra formată din instrumentişti amatori interpretează cu foc cunoscutul cîntec popular francez „Băsmăluţa". S-a statornicit un obicei ca „joia tineretului" să se încheie printr-o mare horă.

După cum vedeţi organizaţia de bază U.T.M. de la Fabrica de piese de schimb C.F.R. din Galaţi are o bună experienţă în organizarea timpului liber al tineretului.

ASTĂZI se deschide la Paris Sesiunea Consiliului N.A.T.O.

Sesiunea Consiliului N.A.T.O. (pactul agresiv al Atlanticului de Nord) care începe astăzi la Paris figurează la loc de seamă pe agenda internaţională a acestei săptămîni. Agenţia „Reuter" caracteriza această sesiune drept o „reuniune-cheie a Consiliului Nord-Atlantic".

Febrila activitate diplomatică desfăşurată în zilele premergătoare întrunirii Consiliului N.A.T.O. ilustrează însemnătatea ce o atribuie cercurile occidentale evenimentului. Marţi, înainte de a pleca la Paris, secretarul Departamentului de Stat, Dulles, a avut o întrevedere cu preşedintele Eisenhower cu privire la evoluţia evenimentelor politice în cadrul blocului Atlantic. Miercuri după amiază, Dulles abia sosit în capitala Franţei a avut o lungă întrevedere cu ministrul de externe francez Christian Pineau, cu care, din informaţiile agenţiilor occidentale de presă, se află că a discutat ordinea de zi a sesiunii Consiliului N.A.T.O. şi alte probleme privind dezarmarea, Orientul Mijlociu, Extremul Orient. Joi, Dulles a avut o întrevedere cu Selwyn Lloyd, ministrul de externe al Angliei. In cursul acestei întrevederi, potrivit agenţiei „France Presse", au fost discutate problema reunificării Germaniei şi problema dezarmării. In cursul aceleiaşi zile, Guy Mollet, Pineau şi ministrul de externe vest-german, von Brentano, au reexaminat între altele situaţia tratativelor franco-vest-germane în spinoasa problemă a Saarului. Tot ieri, seara, a avut loc o reuniune a miniştrilor de externe ai celor 7 ţări — membre ale Uniunii Europei Occidentale (Franţa, Anglia, Italia, Germania occidentală, Belgia, Olanda şi Luxemburg).

Această febră diplomatică a avut drept scop, după cît se pare, să dea un caracter operativ sesiunii (prevăzută să dureze între 4—6 mai), să înlăture eventualele divergenţe care, în trecut, s-au făcut îndeajuns de simţite.

Cercurile politice din Occident, presa, acordă o importanţă considerabilă acestei sesiuni. Aceasta deoarece ea trebuie să dea organizaţiei N.A.T.O. „o orientare nouă" în sensul unei colaborări mai active pe plan politic şi economic — fără să se neglijeze bineînţeles cîtuşi de puţin cel militar.

Faptul că participanţii la N.A.T.O. vor acorda o atenţie însemnată laturii politice şi economice a acestei coaliţii agresive, nu e lipsit de semnificaţie. Acest lucru dovedeşte falimentul politicii de blocuri promovată de S.U.A., constituie totodată o reflectare a nemulţumirii aliaţilor occidentali ai Statelor Unite care, sub presiunea maselor, se văd siliţi să ia atitudine într-un fel sau altul, împotriva uriaşelor cheltuieli militare pe care trebuie să le suporte. A devenit un lucru tot mai evident că accentuarea exclusivă a laturii militare în diferitele coaliţii dominate de S.U.A. reprezintă un lucru perimat, fără sorţi de izbîndă în actuala situaţie internaţională. Iată de ce, pînă şi secretarul de stat al S.U.A. Dulles a declarat că N.A.T.O. „are nevoie să se organizeze pentru a deveni ceva mai mult decît o alianţă militară". Inţelegînd că firma făţiş războinică a N.A.T.O. compromite pe organizatorii şi conducătorii acestui bloc militar, Dulles se arată gata să-i schimbe firma, anunţînd că acum pe primul plan se află colaborarea nu militară, ci... politică şi economică a statelor „atlantice". In cadrul recentei conferinţe de presă, Dulles a dezvăluit acest lucru propunînd în ceea ce priveşte N.A.T.O. să se modifice numai tactica. Frîul militar singur, mărturiseşte „New York Herald Tribune", s-a dovedit în mod vădit a fi neîndestulător, cătuşele militare nu ajută. De aceea, în prezent, N.A.T.O. este însărcinat şi cu controlul economic şi politic al activităţii aliaţilor S.U.A. Cu timpul se proiectează lărgirea considerabilă a blocului Atlantic. In acest sens, Dulles a declarat că S.U.A., de pildă, „ar fi bucuroase dacă Spania ar intra în N.A.T.O.". Este demn de menţionat apoi faptul că în preajma sesiunii N.A.T.O., Dulles s-a ocupat în mod activ de căutarea unor noi argumente în favoarea vechii politici a „alianţei strînse" sub egida S.U.A. Parte din aceste argumente vor fi dezvăluite poate în timpul desfăşurării sesiunii.

Aceasta mai ales că şi la actuala sesiune N.A.T.O. climatul nu se dovedeşte a fi tocmai favorabil dezbaterilor, din contră. Ziarul „L'Echo" scrie că sesiunea Consiliului N.A.T.O. se deschide într-o atmosferă de neîncredere reciprocă între membrii acestei organizaţii. Foarte categorică în acest sens este concluzia comentatorului ziarului „Liberation" care scrie: „Sufla un vînt de revoltă în întreaga alianţă atlantică. De cînd s-a văzut limpede lipsa de temei a propagandei despre o aşa zisă „ameninţare sovietică", guvernele „aliate" suportă tot mai greu hegemonia americană şi sarcinile militare care le sînt impuse de Washington".

COMENTARIUL zilei

Potrivit unui comentariu transmis de agenţia „France Presse" ordinea de zi a actualei sesiuni va cuprinde două capitole: examinarea situaţiei generale şi art. 2 al tratatului Atlanticului de Nord (articol care se referă mai ales la aspectul relaţiilor economice între ţările N.A.T.O.).

La primul punct de pe ordinea de zi, cei 15 miniştri de externe vor proceda la o trecere în revistă a problemelor internaţionale. La al doilea punct al ordinei de zi, numeroase delegaţii s-au pregătit să ia iniţiativa în domeniul colaborării economice, sociale şi culturale. Se crede că delegaţia franceză va prezenta un proiect tinzînd la coordonarea politicii ţărilor membre N.A.T.O. în domeniul economic, în special în ceea ce priveşte „ajutorarea" ţărilor slab dezvoltate. De asemenea, sînt unele indicii că delegaţia vest-germană va propune şi ea ca „ajutorul" pentru ţările slab dezvoltate să fie coordonat în cadrul N.A.T.O. Desigur că propunerile de acest gen au menirea să ascundă caracterul agresiv al N.A.T.O. prin discuţii despre „ajutoare". Popoarele ştiu prea bine că „ajutoarele" [illegible] condiţii înrobitoare economice şi politice, au drept ţel subjugarea şi atragerea ţărilor asupra cărora s-a revărsat „ajutorul" occidental în pacte militare agresive, în cazul acesta în N.A.T.O.

Accentuarea laturii economice şi politice a N.A.T.O. pe lîngă latura militară — iată nota nouă în rîndurile N.A.T.O. care a început astăzi la Paris. Desigur că actuala sesiune N.A.T.O. nu va schimba cu nimic caracterul agresiv al acestei coaliţii militare, nu va reuşi să deghizeze substratul politicii agresive de blocuri promovată de S.U.A. şi partenerii lor. Eforturile S.U.A. de a da viaţă unei astfel de politici perimate, arată că politicienii americani nu înţeleg sau nu vor să înţeleagă realitatea internaţională, merg în fond pe o cale primejdioasă. Acest lucru trebuie să constituie pentru popoare un îndemn la vigilenţă în vederea asigurării unui climat favorabil destinderii încordării internaţionale, a păcii în întreaga lume.

D. MIHAIL

De peste HOTARE

Noul ministru al R.P.R. în S.U.A. şi-a prezentat scrisorile de acreditare preşedintelui Eisenhower

WASHINGTON 3 (Agerpres). — La 30 aprilie a.c., Silviu Brucan, trimis extraordinar şi ministru plenipotenţiar al R.P.R. la Washington, a fost primit de preşedintele Eisenhower căruia i-a înmînat scrisorile de acreditare.

Cu acest prilej Silviu Brucan a rostit următoarea cuvîntare:

„Domnule preşedinte,

Am onoarea să vă prezint scrisorile prin care Prezidiul Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne mă acreditează pe lîngă Excelenţa Voastră în calitate de trimis extraordinar şi ministru plenipotenţiar, cît şi scrisorile de rechemare a predecesorului meu.

Permiteţi-mi — cu acest prilej — să vă transmit din partea d-lui Petru Groza, preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale cele mai calde urări de fericire, sănătate şi activitate îndelungată în folosul păcii.

Guvernul şi poporul romîn nutresc sentimente de prietenie pentru poporul american şi sînt gata să participe din toată inima la un efort mutual pentru întărirea legăturilor dintre R.P.R. şi S.U.A., în interesul bunei convieţuiri şi înţelegeri între popoare. Cu atît mai mare este dorinţa mea de a sluji această cauză nobilă cu cît nu de mult am avut ocazia să vizitez marea dumneavoastră ţară şi să cunosc personal prietenia şi dorinţa vie de colaborare, pe care şi poporul american le nutreşte faţă de poporul romîn.

Imi exprim nădejdea, Domnule preşedinte, că în îndeplinirea acestei misiuni mă voi bucura de sprijinul Excelenţei Voastre şi al guvernului Statelor Unite ale Americii".

In răspunsul său preşedintele Eisenhower a spus:

„Domnule ministru,

Primind scrisoarea Prezidiului Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne prin care vă acreditează ca trimis extraordinar şi ministru plenipotenţiar al Romîniei în Statele Unite, precum şi scrisoarea de rechemare a predecesorului dv., reţin cu plăcere dorinţa guvernului dv. de a întări prietenia şi înţelegerea între popoarele Statelor Unite şi Romîniei.

După cum aţi remarcat, poporul din Statele Unite manifestă un interes prietenesc continuu faţă de poporul romîn cu care noi am dori să întărim legăturile de prietenie şi înţelegere. In acest spirit, guvernul Statelor Unite a sprijinit în mod consecvent măsurile pentru îmbunătăţirea relaţiilor cu Romînia şi cu toate ţările în interesul păcii şi libertăţii. Pot să vă asigur că veţi dispune de deplină colaborare din partea guvernului american în eforturile pe care le veţi depune în această privinţă. Sînt recunoscător pentru bunele urări ale dr. Groza şi din partea mea, vă rog să-i transmiteţi mulţumirile mele pentru mesajul său".

De la Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S.

MOSCOVA 3 (Agerpres). — TASS transmite: La 25 aprilie a. c. ambasada U.R.S.S. în S.U.A. a primit o notă a Departamentului de stat al S.U.A. în legătură cu împrejurările legate de plecarea la 7 aprilie 1956 din Statele Unite în Uniunea Sovietică a cinci foşti marinari de pe petrolierul sovietic „Tuapse" în care se spune printre altele:

„După o anchetă amănunţită s-a stabilit că membrii delegaţiei sovietice de pe lîngă Organizaţia Naţiunilor Unite şi-au asumat împuterniciri şi au desfăşurat o activitate în legătură cu marinarii, care sînt incompatibile cu statutul delegaţiei sovietice".

La 30 aprilie, ambasada U.R.S.S. în S.U.A. a adresat Departamentului de Stat al S.U.A. următoarea notă de răspuns:

„Ambasada Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste îşi exprimă respectul faţă de Departamentul de Stat şi în legătură cu nota sa din 25 aprilie are onoarea să comunice următoarele:

Guvernul sovietic respinge ca neîntemeiată afirmaţia cuprinsă în nota mai sus amintită că în legătură cu înapoierea din S.U.A. în Uniunea Sovietică a celor 5 marinari sovietici de pe petrolierul „Tuapse", funcţionarii reprezentanţei sovietice la O.N.U. ar fi săvîrşit acţiuni incompatibile cu statutul reprezentanţei.

Departamentul de Stat cunoaşte fără îndoială împrejurările legate de reţinerea ilegală în S.U.A. a 9 marinari sovietici de pe petrolierul „Tuapse". Se ştie, printre altele, că încă în decembrie 1955, cînd aceşti 9 marinari au fost duşi de pe insula Taivan în Statele Unite, ambasada a întreprins un demers pe lîngă Departamentul de stat, cerînd să ia măsuri pentru eliberarea şi înapoierea lor în Patrie. Ambasada a cerut de asemenea să se dea posibilitatea reprezentanţilor ei să aibă o întrevedere cu marinarii sovietici mai sus amintiţi de pe petrolierul „Tuapse".

Cu toate repetatele demersuri ale ambasadei în chestiunea respectivă, Departamentul de stat nu a satisfăcut aceste cereri legitime ale ambasadei. Mai mult, Departamentul de stat a considerat posibil să declare ambasadei la 2 martie că marinarii sovietici ar refuza să aibă o întrevedere cu reprezentanţii ambasadei.

La începutul lunii aprilie, marinarii sovietici — Vaganov, Lukaşkov, Reabenko, Şirin şi Şişin — s-au adresat lui G. N. Zarubin, ambasadorul U.R.S.S. în S.U.A., cu rugămintea să sprijine înapoierea lor în patrie. In legătură cu aceasta, şeful secţiei consulare a ambasadei U.R.S.S. la Washington a plecat la New York pentru a întocmi documentele necesare plecării marinarilor sovietici din S.U.A., precum şi pentru a-i sprijini în ce priveşte plecarea în Uniunea Sovietică. La 6 aprilie, Vaganov, Lukaşkov, Reabenko, Şirin şi Şişin au fost la Departamentul fiscal din New York şi au complectat documentele privind achitarea impozitelor, necesare pentru ieşirea din S.U.A.

La 7 aprilie, pe aeroportul „Idle Wild" din New York, înainte de urcarea acestor cetăţeni sovietici în avion autorităţile americane de imigrare au luat un interogatoriu special acestor cetăţeni sovietici, obţinînd în felul acesta posibilitatea deplină de a se convinge că marinarii sovietici părăsesc S.U.A. în conformitate cu dorinţa lor liber exprimată. Cu acest prilej trebuie relevat că interogatoriul cetăţenilor sovietici care este prin sine însuşi nejustificat, a fost efectuat în mod extrem de brutal de funcţionarii serviciului de imigrare.

Deoarece, după cum reiese din cele de mai sus, la plecarea din S.U.A. a cetăţenilor sovietici menţionaţi au fost pe deplin respectate toate formalităţile necesare, prevăzute de legile de imigrare ale S.U.A., nu există nici un temei să se vorbească de vreun amestec al reprezentanţei U.R.S.S. de pe lîngă O.N.U., aşa cum se face în nota Departamentului de stat.

Faptul că la plecarea cetăţenilor sovietici spre patrie au fost de faţă funcţionari ai reprezentanţei U.R.S.S. la O.N.U. nu poate să fie cîtuşi de puţin considerat ca o acţiune incompatibilă cu statutul reprezentanţei. Se înţelege de la sine că şi prezenţa pe aeroport a lui A. A. Sobolev, reprezentantul permanent al U.R.S.S. la O.N.U. împreună cu ceilalţi cetăţeni sovietici veniţi să însoţească pe compatrioţii lor care plecau spre patrie, este cu totul firească.

Ambasada foloseşte acest prilej pentru a declara că reprezentanţa sovietică la O.N.U. a respectat în totdeauna şi respectă cu stricteţe prevederile acordului cu privire la cartierul general al O.N.U., încheiat între Statele Unite şi Organizaţia Naţiunilor Unite.

In aceste condiţii, pretenţiile neîntemeiate formulate în nota Departamentului de stat în ce priveşte funcţionarii reprezentanţei sovietice la O.N.U. nu pot fi altfel calificate decît ca o încercare de a se abate atenţia opiniei publice de la acţiunile inadmisibile ale autorităţilor americane, care reţin în mod ilegal în S.U.A. marinari sovietici de pe petrolierul „Tuapse".

Amintind de demersurile ei precedente pe lîngă Departamentul de stat în problema repatrierii marinarilor sovietici, ambasada insistă asupra înlăturării piedicilor din calea înapoierii la familiile lor a marinarilor sovietici de pe petrolierul „Tuapse" care mai sînt încă reţinuţi în S.U.A. — Eremenko, Ivankov-Nikolov, Soloviov şi Tatarnikov, şi să li se dea posibilitatea de a hotărî în mod liber în problema înapoierii în patrie".

Pentru înţelegere şi colaborare între partidele muncitoreşti din Germania

BERLIN 3 (Agerpres). — Ziarul „Neues Deutschland" a publicat la 3 mai o scrisoare adresată de W. Ulbricht şi O. Grotewohl, preşedintelui partidului social-democrat din Germania, E. Ollenhauer.

In scrisoare se arată că continuarea politicii promovate de cancelarul Adenauer prezintă o mare primejdie pentru cauza păcii.

In legătură cu aceasta W. Ulbricht şi O. Grotewohl subliniază marea răspundere care revine în prezent clasei muncitoare din întreaga Germanie. Este mai presus de orice îndoială, se spune în scrisoare, că clasa muncitoare din întreaga Germanie are interese şi ţeluri comune deşi între partidele muncitoreşti există anumite divergenţe. Ceea ce le este comun constituie baza pentru înţelegerea reciprocă. Pentru a înlesni realizarea înţelegerii considerăm că de ambele părţi trebuie depuse toate eforturile pentru înlăturarea obstacolelor ce stau în calea realizării acestei înţelegeri.

Sîntem gata oricînd, subliniază W. Ulbricht şi O. Grotewohl în scrisoarea lor, să discutăm problema schimbului de informaţii asupra tuturor problemelor care ne interesează. Sîntem gata oricînd să primim o delegaţie de social-democraţi din Republica Federală pentru ca ei să se poată convinge la faţa locului de ce am făcut noi. Considerăm că aceasta este o cale justă care va contribui la înţelegerea între partidele muncitoreşti.

—oOo—

NEW YORK. — Secretariatul O.N.U. anunţă că viitoarea sesiune (a 11-a) a Adunării Generale a O.N.U. se va deschide la New York, la 12 noiembrie.

BRUXELLES. — La 3 mai a sosit la Bruxelles o delegaţie a Sovietului Suprem al U.R.S.S., în frunte cu V. T. Laţis, preşedintele Sovietului Naţionalităţilor al Sovietului Suprem al U.R.S.S.

LONDRA. — La 1 mai au avut loc în Scoţia alegeri pentru consiliile municipale. In urma alegerilor, laburiştii au pierdut şase locuri, partidul comunist a cîştigat două locuri.

NEW YORK. — După cum relatează agenţia Associated Press, secretarul general al O.N.U., Hammarskjoeld, a adresat la 3 mai Consiliului de Securitate al O.N.U. un raport cu privire la rezultatele tratativelor duse în cadrul misiunii sale în Orientul Mijlociu. Raportul, adresat la cererea Consiliului de Securitate, arată că secretarul general al O.N.U. a primit asigurări din partea guvernelor Egiptului şi Israelului că nu se vor deda la activităţi ostile. Hammarskjoeld arată de asemenea că a încheiat „cu rezultate pozitive" tratativele cu celelalte trei state semnatare ale acordurilor de armistiţiu din regiune Palestinei şi anume Siria, Libanul şi Iordania.

Vizitele unor oaspeţi de peste hotare

Membrii delegaţiilor sindicale din U.R.S.S., R. P. Chineză, Anglia, R. Cehoslovacă, Danemarca, R. D. Germană, R. F. Germană, Indonezia, R.P.F. Iugoslavia, Japonia, R. P. Mongolă, R. P. Polonă, Suedia şi R. P. Ungară, care se află în ţara noastră cu prilejul zilei de 1 Mai, au făcut în cursul zilei de joi numeroase vizite la întreprinderi industriale şi instituţii sociale şi au avut întrevederi cu conducători ai sindicatelor din ramurile în care ei îşi duc activitatea.

Grupuri de oaspeţi au făcut vizite la uzinele „23 August", Centrala termo-electrică „Gh. Gheorghiu-Dej" de la Doiceşti, Centrul de producţie cinematografică Buftea, Complexul C.F.R. „Griviţa Roşie", Filatura Romînească de Bumbac, fabrica de biscuiţi „1 Mai", la spitalurile „Panduri" şi „Gh. Marinescu", Editura C.C.S. Poşta Centrală şi Palatul Telefoanelor.

Oaspeţii au avut de asemenea întrevederi cu activişti ai C.C.S. şi ai Comitetelor Centrale ale sindicatelor.

★

Delegaţiile de femei din Canada, Elveţia, Siria şi Liban, care se află în ţara noastră la invitaţia Comitetului Femeilor Democrate din R.P.R. au făcut joi dimineaţa o vizită la fabrica de confecţii „Gh. Gheorghiu-Dej".

După amiază, membrele delegaţiilor de femei au făcut o vizită la Sfatul Popular al Capitalei unde au fost primite de Anton Vlădoiu, preşedinte, Isache Rădan şi Steliana Năstăsescu, vicepreşedinţi, Aneta Popescu, responsabila Comisiei de femei a Sfatului Popular al Capitalei şi alţi membri ai comitetului executiv. In discuţia avută cu conducătorii sfatului popular, membrele delegaţiilor s-au interesat de activitatea pe care o desfăşoară femeile din Capitală în viaţa obştească a oraşului.

Scînteia tineretului — Sport — Scînteia tineretului

Etapa a doua a „Cursei Păcii"

LODZ 3 (Agerpres). — Etapa a doua a „Cursei Păcii", Varşovia-Berlin-Praga, desfăşurată joi pe şoseaua Varşovia-Lodz (140 km.) a dat loc unei lupte foarte îndîrjite în ciuda vîntului puternic care a bătut din faţă. Cicliştii romîni au fost tot timpul printre animatorii cursei, dar accidentele mecanice suferite de Şandru şi Zanoni pe ultimii kilometri, au răpit cîteva minute preţioase echipei noastre în clasamentul pe ţări.

Cursa a început într-un ritm foarte rapid. La kilometrul 17 polonezul Krolak, sovieticii Klevţov şi Vostriakov, cehoslovacul Svab şi bulgarul Ognenski se distanţează, luînd un avans de cîteva sute de metri. Grupul fugarilor continuă să insiste în această acţiune, dar plutonul condus de romîni şi italieni revine puternic din spate şi la kilometrul 42 cursa reintră în normal. După cîţiva kilometri de acalmie Klevţov, Schur, Vostriakov şi Cijikov evadează din nou. La un moment dat avansul fugarilor este de aproape 1 km. Cicliştii romîni şi belgieni acţionează puternic astfel că la kilometrul 71 grupul din faţă este ajuns. De aici înainte atacurile se ţin lanţ. Plutonul se fărîmiţează.

In grupul din faţă din echipa R.P.R. rămîne numai Constantin Şandru. La 2 minute urmează un pluton numeros în care se află toţi ceilalţi membri ai echipei noastre. Deşi se rulează cu peste 40 km. pe oră. Dumitrescu, Poreceanu şi Zanoni evadează pe neaşteptate din plutonul al doilea reuşind să ajungă grupul fruntaş la kilometrul 100. Echipa romînă are acum 4 oameni în primul pluton. La kilometrul 110 lui Şandru i se rupe cadrul, Poreceanu îi dă imediat bicicleta dar Şandru nu mai poate să ajungă plutonul. După cîţiva kilometri se produce o busculadă în care este antrenat şi Zanoni. In cădere, lui Zanoni i se rupe pedala şi trebuie să aştepte maşina-atelier pentru a primi o bicicletă nouă. In acest timp plutonul fruntaş se îndreaptă vertiginos spre Lodz. La intrarea în oraş atacă cicliştii polonezi. Krolak cade şi pierde şansa de a disputa sprintul final, Constantin Dumitrescu se află mereu în fruntea plutonului. Cu 300 m. înainte de sosire el sprintează, ia un mic avans şi intră primul pe stadionul Wlokniarz. Neobişnuit cu pista de zgură, Dumitrescu nu poate rezista demarajului lansat de Schur, Klevţov şi Bora care trec primii linia de sosire în această ordine.

Clasamentul etapei: 1. G. Schur (R.D.G.) a parcurs 140 km. în 3h. 33'28" (medie orară 39,420 km.); 2. Klevţov (U.R.S.S.); 3. Bora, (Belgia); 4. Dumitrescu (R.P.R.); 5. Brinckman (R.F.G.); 6. Brittain (Anglia); 7. Greeves (Anglia); toţi acelaşi timp. C. Şandru a sosit după 1'30", Zanoni la 2 minute, Moiceanu, Poreceanu şi Ion Vasile la aproximativ 4 minute.

In clasamentul general individual pe primul loc se află Cestari (Italia) — 6 h. 12'04", urmat de Schur la 23 secunde, Dumitrescu la 49 secunde, Klevţov la 53 secunde, Brittain la 1'23".

Turneul jucătorilor de tenis de masă în R. P. Chineză

PEKIN 3 (Agerpres). — Agenţia China Nouă transmite:

Jucătorii de tenis de masă din R.P.R. şi-au continuat turneul în R.P. Chineză susţinînd la 2 mai la Pekin o întîlnire cu cei mai buni jucători chinezi. Evoluţia sportivilor romîni a stîrnit un mare interes.

In primul meci Angelica Rozeanu a învins cu 2—1 (21—14, 18—21, 21—8) pe Ien Pei-ciun, Ella Zeller a dispus cu scorul de 2—0 (21—17, 21—17) de Sun Mei-in. Jucătoarea chineză a atacat tot timpul însă Ella Zeller a apărat cu multă precizie. Sub semnul unei lupte dîrze s-a desfăşurat partida dintre Cian Iun-nin şi jucătorul romîn T. Reiter. Meciul s-a încheiat cu rezultatul de 2—0 (21—12, 21—17) în favoarea lui Cian Iun-nin. Intîlnirea Harastoşi-Fu Ciu-fan a revenit cu 2—0 (21—19, 21—13), sportivului chinez, Matei Gantner a învins cu 2—0 (21—14, 21—15) pe Fan Sin-tien.

In ultima partidă Hu Cian-kuan l-a întrecut cu 2—0 (21—15, 21—15) pe Mircea Popescu, astfel că scorul final al întîlnirii a fost de 3—3.

Ştiinţa Cluj — Dinamo Bucureşti 2—2 (0—2)

In ciuda timpului ploios, aproape 10.000 de spectatori au urmărit joi pe stadionul „Gh. Gheorghiu-Dej" întîlnirea restanţă de fotbal din cadrul categoriei A, între echipele Dinamo Bucureşti şi Ştiinţa Cluj. In prima parte a jocului dinamoviştii au avut iniţiativa, iar spre sfîrşit fotbaliştii clujeni au compensat inferioritatea tehnică printr-un elan deosebit. Meciul s-a încheiat cu un rezultat de egalitate: 2—2, după ce la pauză scorul era de 2—0 în favoarea echipei Dinamo. Au marcat în ordine Ene şi Nicuşor (care a transformat o lovitură de 11 m), respectiv Nedelcu I şi Suciu.

Spectacolele de azi

CINEMATOGRAFE: A 12-a noapte — **Patria, I. C. Frimu, Al. Sahia, 1 Mai**; Saltanat — **Magheru, Lumina, Moşilor**; Drum însîngerat — **Republica, Infrăţirea între popoare, Maxim Gorki, Central**; Sarea pămîntului — **Filimon Sîrbu, Elena Pavel, Al. Popov, Volga**; Cercul diabolic — **V. Alecsandri, Bucureşti, 8 Martie**; Actualitatea în imagini, Muzică, muzică, Delegaţia guvernamentală a R.D. Vietnam în U.R.S.S. — **Timpuri Noi**; Ciocîrlia şi Ilie în luna de miere — **Victoria**; Ordinul Ana — **Tineretului**; Ali Baba şi cei 40 de hoţi — **Griviţa**; Cavalerul fără lege — **V. Roaită, Mioriţa, Libertăţii, N. Bălcescu**; Carola Lamberti — **Cultural, 23 August**; Tăunul — **Unirea**; Tinereţe zbuciumată — **C. David**; Cei doi — **Flacăra**; Serenada străzii — **T. Vladimirescu**; Prietenia marilor popoare — **Arta**; Bel Ami — **Munca, Ilie Pintilie**; Drum periculos — **Carpaţi**.

Ieşirea din anonimat a lui Van Iui-kun

Van Iui-kun n-a rîvnit niciodată la celebritate. Petecul său de pămînt îi dădea atîtea griji încît n-avea vreme să se mai gîndească şi la altele. Viaţa îi era cenuşie, fără trăsături deosebite: lupta ca să nu moară de foame. Istoria n-ar fi înregistrat existenţa lui dacă în satul Nanvancijuan din provincia Hebei, sat în care rînduielile rămăseseră încremenite de-a lungul secolelor, n-ar fi pătruns suflul înnoirilor.

Aşa se face că viaţa lui Van Iui-kun a devenit mai complexă. Comunistul Van Iui-kun a devenit preocupat nu numai de palma sa de pămînt. Privea mai departe. Raţionamente noi se formau în mintea sa. Vedea tractoarele răscolind ogoarele. Dar cum puteau namilele de oţel să se mişte pe petecele de pămînt?

Nu departe de Nanvancijuan s-a înfiinţat o cooperativă agricolă de producţie. Intrebărilor lui Van Iui-kun li se contura răspunsul. Şi într-o zi, s-a înfiinţat şi în satul lui o cooperativă. Era însă deosebită de altele. Doar şase gospodării îşi uniseră pămînturile — trei ţărani săraci şi trei ţărani mijlocaşi. Intr-o curte au adunat plugurile de lemn, semănătoarea şi căruţa. Mijlocaşii au început curînd să şovăie. Li se părea că tovărăşia cu săracii nu le este deloc avantajoasă. Şi au ieşit din cooperativă.

Au rămas aşa dar cei trei ţărani săraci. Frămîntări nu s-au ivit. Rînduielile stabilite în cooperativă n-au fost clintite. Munceau şi mai departe în comun. Cînd Van Iui-kun şi ceilalţi doi tovarăşi ai săi treceau pe drum, se mai găseau unii care spuneau batjocoritor: „Ia te uită, trece cooperativa". Van Iui-kun părea insensibil. Ştia că nu-i departe ziua cînd cooperativa va creşte. Şi într-adevăr aşa s-a întîmplat. A fost ziua cînd cooperativa a strîns prima recoltă: era cu o treime mai mare decît cea a ţăranilor cu gospodării individuale. In anul acela ţăranul sărac Van Iui-cijun a venit la Van Iui-kun:

— Ai pornit-o pe calea cea bună, vecine. După ce string ultima recoltă vreau să mă înscriu în cooperativă...

Epilog la povestirea noastră: 290 gospodării, ceea ce reprezintă aproape întregul sat, au intrat în cooperativă. Despre Van Iui-kun s-a dus departe faima. Fapta lui a fost citată şi de Mao Tze-dun. Ziarele — din paginile cărora am aflat şi noi despre Van Iui-kun — au scris pe larg despre comunistul din Nanvancijuan şi despre cei doi tovarăşi ai săi. Aşa a devenit Van Iui-kun celebru.

Ieşirea din anonimat a lui Van Iui-kun are o valoare simbolică. Ea reflectă drumul nou pe care a pornit satul chinez. Cooperativizarea agriculturii în R.P. Chineză a luat proporţii greu de imaginat. Mişcarea pentru unirea în cooperative a gospodăriilor ţărăneşti pe baza liberului consimţămînt, se desfăşoară tumultuos, năvalnic. Pîrîul timid a devenit un şuvoi puternic ce răscoleşte satul chinez, dărîmă învechite rînduieli. Despre forţa lui glăsuiesc limpede cifrele. In China există 110 milioane de gospodării ţărăneşti. In primăvara anului 1954 în cooperative intraseră 1.800.000 de gospodării. In iunie 1955 numărul lor crescuse la 16.900.000, în decembrie devenise de peste 70.000.000, iar la sfîrşitul lunii ianuarie 1956 în cooperative se aflau 92.810.000 gospodării. Ultimele date provenite din luna februarie arătau că peste 85 la sută din gospodăriile ţărăneşti intraseră în cooperative agricole de producţie. De asemenea 48 la sută din totalul gospodăriilor ţărăneşti fac parte din cooperative de tip superior, în întregime socialist.

Parcurgi cifrele şi cu uşurinţă capeţi imaginea ritmului schimbărilor petrecute în viaţa satului chinez. Te întrebi: care ce anume a determinat profundele transformări socialiste din agricultura chineză? Mao Tze-dun arăta în prefaţa la culegerea de articole despre transformările din satul chinez: „Oare cooperativizarea agriculturii [illegible] pe o bază sănătoasă? Da. Intru totul şi pe deplin. Toate organizaţiile locale de partid conduc multilateral această mişcare. Ţăranii au aderat la ea cu entuziasm şi în mod organizat. Activitatea lor în producţie s-a ridicat la un nivel fără precedent. Cele mai largi mase au văzut pentru prima oară limpede care este viitorul lor".

Ţărănimea chineză şi-a dat seama că atîta vreme cît pămîntul este împărţit pe mici parcele nu se pot obţine recolte mari de natură să satisfacă cerinţele mereu crescînde. Procesul acesta de clarificare nu a fost deloc uşor. Cele 110 milioane de gospodării ţărăneşti prezentau aspecte variate de care trebuia să se ţină seama. Tocmai de aceea transformarea socialistă a satului chinez prezintă o serie de particularităţi specifice. In prima etapă s-au constituit pe baza liberului consimţămînt grupuri de într-ajutorare în muncă. Fiecare participant are gospodăria sa, dar membrii grupului îşi dau ajutor reciproc multilateral (cu braţele, cu uneltele şi cu animalele de muncă). [illegible]

Experienţa cîştigată în domeniul muncii în comun, avantajele obţinute, determină transformarea gospodăriilor de tip semisocialist în gospodării de tip socialist în care pămîntul, animalele de muncă şi utilajul agricol devin proprietate comună, iar repartiţia veniturilor se face după cantitatea muncii depuse.

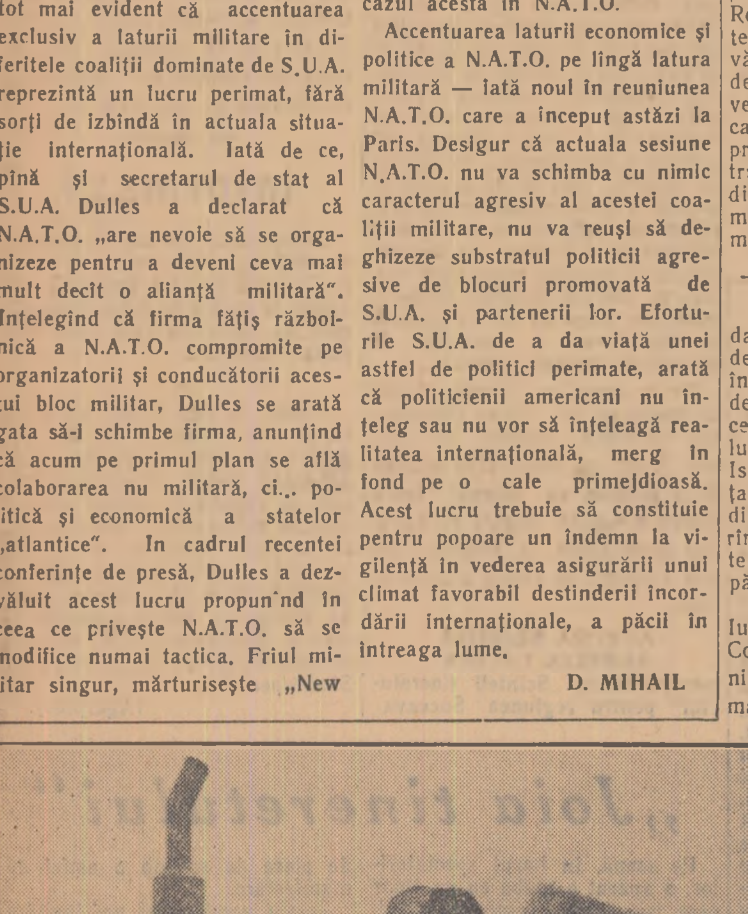
Ritmul dezvoltării socialiste a satului chinez depăşeşte toate previziunile iniţiale. Biroul Politic al C.C. al Partidului Comunist Chinez aplicînd creator tezele marxism-leninismului a elaborat la începutul acestui an proiectul unui program de dezvoltare a agriculturii chineze pe anii 1956—1967. Acest program de 12 ani stabileşte măsurile menite să ducă la avîntul producţiei agricole. Proiectul de program stabileşte ca în 1956 aproximativ 85 la sută din gospodăriile ţărăneşti să intre în cooperative agricole de producţie. Ritmul transformărilor s-a dovedit însă a fi mai rapid. Sarcina prevăzută pentru anul în curs a fost deja realizată.

In proiect se arată că în 1956 trebuie să se treacă la rezolvarea problemei intrării în cooperativele agricole a foştilor moşieri şi a chiaburilor care au renunţat de pe acum la exploatare şi care insistă să fie primiţi în cooperative. Această prevedere izvorăşte din condiţiile specifice de dezvoltare ale agriculturii chineze.

Paşii uriaşi făcuţi de agricultura chineză pe drumul socialismului ridică problema grăbirii [illegible]

Satul chinez şi-a schimbat înfăţişarea. Milioanele de ţărani chinezi trăiesc o existenţă nouă, ce sfarmă tradiţiile depăşite şi pune la ordinea zilei probleme de neînchipuit în China de altă dată. Şi această existenţă a făcut posibilă ieşirea din anonimat a lui Van Iui-kun. In fond, aceasta exprimă transformarea radicală ce se petrece în viaţa celor 500 de milioane de ţărani chinezi.

EDGARD OBERST

Satul chinez cunoaşte în prezent mari transformări. Maşinile, utilajele moderne iau locul uneltelor primitive cu care era nevoit să trudească altădată ţăranul chinez, iar odată cu transformarea socialistă a satului creşte şi mecanizarea agriculturii.

In fotografie: Tînăra tractoristă Tseloje (a doua din dreapta) învaţă pe alte trei fete din Tibet şi una din Mongolia cum se mînuieşte tractorul.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secţia scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52